

Încheiere finală camera preliminară nr. 344/2024 din 31.05.2024, cod RJ 4e546485g
(<https://rejust.ro/juris/4e546485g>)

Cod ECLI ECLI:RO:TBCTA:2024:026.#####

R O M Â N I A

TRIBUNALUL CONSTANȚA
SECȚIA PENALĂ
Dosar nr. #####/118/2023/a1

ÎNCHEIERE NR. ###

Ședința din camera de consiliu din data de 31 mai 2024

Complet constituit din:

Judecător de Cameră Preliminară – #####

Grefier – #####

Ministerul ##### a fost reprezentat de procuror – ##### din cadrul Parchetului de pe lângă Tribunalul Constanța

Pe rol verificarea legalității sesizării instanței, legalității administrării probelor, efectuării actelor de urmărire penală în dosarul nr. #####/P/2021 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Constanța privind pe inculpatul #####, fiul lui ##### și #####, CNP #####, născut în #####, domiciliat în #####, str. Dezrobirii, nr. 104, ##### #, #####, jud. Constanța, necunoscut cu antecedente penale, cetățean român, școlarizat, medic, sub aspectul săvârșirii a două infracțiuni de luare de mită, fapte prev. și ped. de art.289 alin.1 C.p. și trei infracțiuni de instigare la fals informatic, fapte prev. și ped. de art.52 rap. la art. 325 C.p., toate cu aplic. art.38 alin.1 C.p.

Dezbaterile au avut loc în ședința din data de 09.04.2024, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată – care face corp comun cu prezenta, când judecătorul de cameră preliminară, având nevoie de timp pentru a delibera, conform art. 391 alin. 1 C.pr.pen, stabilește termen pentru deliberare și pronunțare, data de 24.04.2024, dată la care, având nevoie de timp pentru a delibera, conform art. 391 alin. 2 C.pr.pen, amână pronunțarea la datele de 10.05.2024, 22.05.2024 și 31.05.2024, dată la care,

JUDECĂTORUL DE CAMERĂ PRELIMINARĂ,

Analizând actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin rechizitoriul nr. #####/P/2021 din 15.06.2023, a fost trimis în judecată inculpatul #####, pentru săvârșirea a două infracțiuni de luare de mită, fapte prev. și ped. de art.289 alin.1 C.p. și trei infracțiuni de instigare la fals informatic, fapte prev. și ped. de art.52 rap. la art. 325 C.p., toate cu aplic. art.38 alin.1 C.p.

În fapt, s-a reținut în sarcina inculpatului că în calitate de medic de familie cu cabinet în localitatea #####, la data de 28.02.2022, i-a solicitat și chiar a primit suma de 600 lei de la numitul #####, pentru a-i emite un certificat de vaccinare anticovid, căruia i-a și predat certificatul fără ca vaccinul să fie efectiv realizat, și tot cu această ocazie, a instigat-o pe #####, asistentă la cabinetul medical al inculpatului, ca aceasta, fără vinovăție, să introducă date nereale în sistemul informatic de evidență a persoanelor vaccinate anticovid – datele lui ##### ca fiind persoană care s-a vaccinat, deși acesta nu se vaccinase efectiv.

S-a arătat că situația de fapt mai sus expusă se susține cu următoarele mijloace de probă: Declarații suspect; Declarații inculpat; Declarații martori; Procesele-verbale întocmite de organele de cercetare ale poliției judiciare; Procesele-verbale de redare a convorbirilor telefonice; Procesele-verbale de efectuare a perchezițiilor domiciliare și la sediul profesional; Fotografii judiciare; Înscrieri; ##### de cazier judiciar.

S-a arătat că, în drept:

Faptele inculpatului ##### care, în calitate de medic de familie cu cabinet în localitatea #####, la data de 28.02.2022, i-a solicitat și chiar a primit suma de 600 lei de la numitul #####, pentru a-i emite un certificat de vaccinare anticovid, căruia i-a și predat certificatul fără ca vaccinul să fie efectiv realizat, și tot cu această ocazie, a instigat-o pe #####, asistentă la cabinetul medical al inculpatului, ca aceasta, fără vinovăție, să introducă date nereale în sistemul informatic de evidență a persoanelor vaccinate anticovid – datele lui ##### ca fiind persoană care s-a vaccinat, deși acesta nu se vaccinase efectiv – , întrunesc elementele constitutive ale unei infracțiuni de luare de mită, faptă prev. și ped. de art.289 alin.1 C.p. și o infracțiune de instigare la fals informatic, faptă prev. și ped. de art. 52 rap. la art. 325 C.p.

Faptele inculpatului ##### care, în calitate de medic de familie cu cabinet în localitatea #####, la data de 11.04.2022 i-a solicitat și chiar a primit suma de 600 lei numitul #####, pentru a-i emite un certificat de vaccinare anticovid, căruia i-a și predat certificatul fără ca vaccinul să fie efectiv realizat, și tot cu această ocazie, a instigat-o pe #####, asistentă la cabinetul medical al inculpatului, ca aceasta, fără vinovăție, să introducă date nereale în sistemul informatic de evidență a persoanelor vaccinate anticovid – datele lui #####, fiind persoană care s-a vaccinat, deși acesta nu se vaccinase efectiv – , întrunesc elementele constitutive ale unei infracțiuni de luare de mită, faptă prev. și ped. de art.289 alin.1 C.p. și o infracțiune de instigare la fals informatic, faptă prev. și ped. de art. 52 rap. la art. 325 C.p.

Fapta inculpatului ##### care, în calitate de medic de familie cu cabinet în localitatea #####, la data de 12.04.2022, a instigat-o pe #####, asistentă la cabinetul medical al inculpatului, ca aceasta, fără vinovăție, să introducă date nereale în sistemul informatic de evidență a persoanelor vaccinate anticovid – datele lui ##### ca fiind persoană care s-a vaccinat, deși acesta nu se vaccinase efectiv – , întrunește elementele constitutive ale unei infracțiuni de instigare la fals informatic, faptă prev. și ped. de art. 52 rap. la art. 325 C.p.

Sub aspectul laturii civile a cauzei, s-a arătat că SC ##### SRL, prin intermediul #####, s-a constituit parte civilă în procesul-penal cu suma de 4500 lei reprezentând prejudiciul cauzat prin însușirea pe nedrept a cantității de 906,08 litri de motorină.

Prin ordonanța din data de 22.11.2021, s-a dispus începerea urmăririi penale IN REM, sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de luare de mită, dare de mită și fraudă informatică, fapte prev. și ped. de art. 289 alin.1 C.p., art. 290 alin.1 C.p. și art. 249 C.p.

Prin ordonanța din data de 12.04.2022, s-a dispus efectuarea în continuare a urmăririi penale față de suspectul #####, sub aspectul săvârșirii a două infracțiuni de luare de mită, fapte prev. și ped. de art.289 alin.1 C.p. și trei infracțiuni de fals informatic, fapte prev. și ped. de art. 325 C.p., toate cu aplic. art. 38 alin.1 C.p.

Prin ordonanța din data de 12.04.2022, s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale față de inculpatul #####, sub aspectul săvârșirii a două infracțiuni de luare de mită, fapte prev. și ped. de art.289 alin.1 C.p. și trei infracțiuni de fals informatic, fapte prev. și ped. de art. 325 C.p., toate cu aplic. art. 38 alin.1 C.p.

Prin ordonanța din data de 10.02.2023, s-a dispus schimbarea încadrării juridice a faptelor reținute în sarcina inculpatului #####, din două infracțiuni de luare de mită, fapte prev. și ped. de art.289 alin.1 C.p. și trei infracțiuni de fals informatic, fapte prev. și ped. de art. 325 C.p., toate cu aplic. art. 38 alin.1 C.p., în două infracțiuni de luare de mită, fapte prev. și ped. de art.289 alin.1 C.p. și trei infracțiuni de instigare la fals informatic, fapte prev. și ped. de art. 52 rap. la art. 325 C.p., toate cu aplic. art. 38 alin.1 C.p.

Inculpatului #####, i-au fost aduse la cunoștință acuzațiile, încadrarea juridică a faptelor, a dreptului de a nu face nici o declarație și dreptul la apărare.

Inculpatul #####, a beneficiat de asistență juridică obligatorie, în mod succesiv, din partea apărătorilor aleși ##### și #####, ambii din cadrul Baroului Constanța, cu delegație la dosar.

Constatând că au fost respectate dispozițiile legale care garantează aflarea adevărului, că urmărirea penală este completă și că există probele necesare și legal administrate, precum și că infracțiunile cercetate există, au fost săvârșite de inculpat și acesta răspunde penal, în temeiul art. 327 lit. a din C.proc.pen. s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatului mai sus menționat.

Cauza a fost înregistrată pe rolul acestei instanțe la data de 20.06.2023, sub nr. #####/118/2023.

Inculpatul ##### a formulat cereri și excepții, cu privire la legalitatea sesizării instanței, legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală, solicitându-se a se constata:

i. în principal, neregularitatea rechizitoriului nr.1997/P/2021 întocmit de Parchetul de pe langa Tribunalul Constanta, ca act de sesizare al instanței de judecata, prin prisma încălcării dispozițiilor art.328 alin.1 cpp referitoare la conținutul rechizitoriului, sub aspectul conturării obiectului judecatii/al descrierii activității infracționale dedusa judecații in prezenta cauza.

ii. în subsidiar, în temeiul art. 345 alin.2 coroborat cu art.346 alin.4 lit. b rap. la disp. art. 280-282 și 102 C.proc.pen, sa excludeți toate probele administrate în mod nelegal în cursul urmăririi penale, și pe cale de consecința, sa dispuneți excluderea acestora in conformitate cu Decizia CCR nr.22/2018, in mod concret, fiind vorba de declarațiile colaboratorilor cu identitate reala #####, ##### si #####, precum si alte mijloace de proba administrate in mod nelegal, respectiv inregistrarile audio-video realizate de către cei trei martori susmenționați, precum si fotografiile extrase de pe aceste înregistrări.

În motivare, s-au arătat următoarele:

1. Cereri si Excepții privind nelegalitatea sesizării instanței

În susținerea acestei excepții, arătăm ca rechizitoriul nu îndeplinește condițiile imperative prevăzute de art. 328 C.proc.pen., respectiv nu cuprinde descrierea în mod corespunzător, în scopul asigurării exigentelor referitoare la garantarea dreptului la un proces echitabil, a faptelor de care sunt acuzat, astfel ca obiectul judecății astfel cum este conturat nu este de natura a da posibilitatea exercitării dreptului la apărare în mod efectiv și deplin prin lămurirea acuzațiilor aduse.

Totodată, potrivit dispozițiilor art. 328 C.proc.pen., rechizitoriul se limitează la fapta și persoana pentru care s-a efectuat urmărirea penală și cuprinde în mod corespunzător mențiunile prevăzute la art. 286 alin. (2) C.proc.pen., datele privitoare la fapta reținută în sarcina inculpatului și încadrarea juridică a acesteia, probele și mijloacele de probă, cheltuielile judiciare, mențiunile prevăzute la art. 330 și 331, dispoziția de trimitere în judecată, precum și alte mențiuni necesare pentru soluționarea cauzei. În rechizitoriu se arată numele și prenumele persoanelor care trebuie citate în instanță, cu indicarea calității lor în proces, și locul unde urmează a fi citate.

Satisfacerea art. 6 paragraful 1 și paragraful 3 lit. a) și b) din ##### presupune o descriere adecvată în rechizitoriu asupra naturii și cauzei învinuirii ce i se aduce inculpatului, determinarea precisă a persoanei și a faptei, indicarea probelor pe care se bazează acuzațiile, încadrarea în drept, respectiv încadrarea juridică a fiecărei fapte.

În acest sens, pe de o parte, procurorul nu a respectat dispozițiile legale vizând descrierea corespunzătoare a fiecărei fapte/activități infracționale imputate inculpatului/suspecților, rechizitoriul cuprinzând doar descrieri generice, fără indicarea acțiunilor concrete care compun elementul material al infracțiunilor raportat la fiecare inculpat/suspect și infracțiune în parte, situație în care este imposibilă stabilirea în concret a obiectului și limitelor judecății.

O condiție prevăzută în art. 327 CPP vizează respectarea dispozițiilor legale care garantează aflarea adevărului și existența unei urmăririi penale complete.

Precizăm că toate demersurile efectuate de procuror și menționate mai sus, au încălcat în mod flagrant principiul aflării adevărului, astfel cum este precizat în art. 5 C.proc.pen., dar și în practica constantă a Curții europene a drepturilor omului.

Potrivit art. 5 alin. (1) C.proc.pen. „organele judiciare au obligația de a asigura, pe bază de probe, aflarea adevărului cu privire la faptele și împrejurările cauzei”. De asemenea, alin. (2) al aceluiași articol instituie, în sarcina organelor de urmărire penală, „obligația de a strânge și de a administra probe atât în favoarea, cât și în defavoarea suspectului sau inculpatului”.

Prin această reglementare, legiuitorul a considerat că înfăptuirea justiției penale nu poate fi concepută fără deplina cunoaștere a adevărului cu privire la cauza penală care face obiectul procesului penal, adică a adevărului asupra existenței sau inexistenței faptei imputate și asupra nevinovăției sau vinovăției persoanei inculpate, precum și asupra tuturor împrejurărilor care servesc la punerea în lumină a acestui adevăr.

Or, pentru a se respecta principiul aflării adevărului într-o cauză penală, este necesară eliminarea tuturor dubiilor între situația de fapt, așa cum s-a petrecut aceasta în materialitatea ei, și concluziile la care a ajuns organul judiciar, pe baza probelor directe și indirecte administrate, o concordanța deplină între acestea fiind imperios necesară, aspect neîndeplinit în cauza de față.

De asemenea, potrivit art. 10 alin. (1) C.proc.pen. „părțile și subiecții procesuali principali au dreptul de a se apăra ei înșiși sau de a fi asistați de avocat”, iar potrivit alin. (5) „organele

judiciare au obligația de a asigura exercitarea deplină și efectivă a dreptului la apărare de către părți și subiecții procesuali principali în tot cursul procesului penal".

Prin urmare, în condițiile în care asemenea exigențe nu sunt satisfăcute, rechizitoriul nefiind clar, precis, exact, neechivoc și în măsură să înlăture orice ambiguitate, judecătorul de cameră preliminară, efectuând controlul cu privire la legalitatea sesizării instanței, se va afla în situația de a identifica neregularități care generează imposibilitatea stabilirii obiectului sau limitelor judecății.

În raport de criticile formulate, apreciem ca exigentele în materie penală cu privire la conținutul rechizitoriului trebuie analizate într-o deplină corespondență cu conținutul concret al faptelor cu privire la care s-a dispus trimiterea în judecată și a probelor care au fundamentat aprecierea procurorului în acest sens.

S-a statuat în teoria și practica judiciară ca prin sintagma „fapta arătată în actul de sesizare” nu se poate înțelege doar o simplă referire la o anumită infracțiune menționată în succesiunea activității inculpatului, ci descrierea detaliată a acelei fapte într-un mod susceptibil de a produce consecințe juridice, respectiv de a investi instanța, garanții procesuale menite să asigure aflarea adevărului și respectarea dreptului de apărare al celui judecat și mai ales dreptul la un proces echitabil.

Ceea ce este esențial este ca fapta să fie prezentată cu toate elementele ce au relevanță penală, sub aspectul conținutului unei infracțiuni, fapt ce înlătură orice îndoială cu privire la obiectul judecății și nu îl împiedică pe inculpat să se apară. Art.6 paragraf 3 lit.a din Convenția pentru Apărarea Drepturilor omului și Libertăților Fundamentale recunoaște acuzatului dreptul de a fi informat, în mod detaliat, nu numai cu privire la cauza acuzării, adică cu privire la faptele materiale de care este acuzat, dar și cu natura acuzației, respectiv încadrarea juridică a faptelor. Din această perspectivă, în cauza *Mattoccia c.Italiei*, Curtea Europeană a constatat că informațiile conținute în acuzație cu privire la detaliile esențiale privind locul și timpul săvârșirii infracțiunii erau vagi și contradictorii, fiind încălcat dreptul la un proces echitabil, care ar fi trebuit să garanteze reclamantului oportunitatea și posibilitatea de a se apară într-o modalitate corectă și efectivă.

În jurisprudența sa, Curtea de la Strasbourg a explicat ce se înțelege prin „cauza” și „natura acuzației”, aduse împotriva unei persoane, în hotărârea din 24.10.1996 privind cauza *De T.Torres* contra Spaniei, arătând că acestea se referă la faptele materiale imputate care stau la baza acuzației, la calificarea juridică a acestora, precum și la circumstanțele agravante existente, iar informarea în mod amănunțit asupra faptelor imputate și încadrarea juridică a acestora, nu ar trebui, în nici un caz, să fie ulterioară dispoziției de trimitere în judecată.

În hotărârea din 25 iulie 2000 privind cauza *Mattoccia* contra Italiei, în cauzele ##### contra Franței din 19 decembrie 2006, *Pelissier și Sassy* contra Franței din 23 martie 1999 și ##### contra Ungariei din 1 martie 2001, Curtea a considerat de asemenea, că o informare precisă și completă cu privire la faptele care se reproșează acuzatului și a calificării juridice reprezintă o condiție esențială pentru echitatea procedurilor judiciare, apreciindu-se că aceasta trebuie făcută inclusiv prin intermediul actului de acuzare, care nu trebuie să fie caracterizat prin imprecizie cu privire la aspecte esențiale, sens în care s-a exemplificat locul și data comiterii infracțiunii imputate, concluzionând că regulile din actul de sesizare cu privire la faptele pentru care este acuzată o persoană și încadrările juridice ar conduce la imposibilitatea pregătirii apărării cu privire la acuzațiile aduse.

Instanța de la Strasbourg a decis ca exista o legătura evidenta între dispozițiile cuprinse în art. 6 paragr.1 lit.a și cele din art.6 paragr.3 lit.b, ca este necesar ca autoritățile naționale să depună o maxima diligență cu privire la modul în care se face notificarea acuzației către cel interesat, deoarece actul de acuzare are un rol determinant în procedura penală; începând cu data notificării, persoana în cauză este oficial avizată despre baza factuală și juridică a învinuirii ce i se aduce.

Curtea Europeană a considerat că, în materia penală, o informare precisă și completă cu privire la faptele ce se reproșează acuzatului și a calificării lor juridice reprezintă o condiție esențială a unui proces echitabil garantat de art.6 paragr.1 din Convenție și a decis că statele contractante au obligația de a adopta măsuri pozitive care să garanteze respectarea efectivă a drepturilor înscrise în art.6.

S-a statuat în raport de toate aceste considerații, că sesizarea instanței va fi legal efectuată doar în situația în care în dispozitivul actului de trimitere în judecată este menționată fapta cu încadrarea ei juridică, în legătura cu care s-au efectuat acte de urmărire penală, în funcție de care inculpatul și-ar putea efectua o apărare adecvată în lumina art.6 paragr.3 lit.b din Convenția Europeană.

Delimitarea clară a obiectului și limitelor judecății îi incumbă procurorului, titular al funcției de acuzare, acesta fiind cel care trebuie să consemneze și să prezinte în rechizitoriu toate elementele legate de fapta reținută și încadrarea juridică a acesteia, acestea neputând fi lăsată pe seama judecătorului, nefiind atributul instanței să deducă ce acuzații îi sunt aduse inculpatului, fiind incompatibilă cu funcția de jurisdicție pe care acesta o exercită, respectiv judecătorul nu poate fi obligat să soluționeze cauza în contextul investirii cu un act de sesizare incomplet în lipsa unei urmăriri penale complete concretizată într-un rechizitoriu care să descrie cât mai complet activitatea infracțională a inculpatului.

Afirmațiile de mai sus nu sunt formulate doar în mod generic, pro causa, ci acestea sunt consolidate chiar de faptul că întregul act de sesizare al instanței de judecată este compus, aproape exclusiv, din compilarea declarațiilor de martori, colaboratori cu identitate reală și procesele verbale de redare a convorbirilor telefonice, respectiv a înregistrărilor ambientale.

În acest context, urmează să constatați că în conținutul rechizitoriului, în cadrul expunerii sunt reproduse într-un mod fidel, chiar prin preluarea cu ghilimele, a conținutului probelor administrate (declarații martori, declarații colaboratori cu identitate reală, procese verbale de transcriere sau capturi video etc), acestea fiind redată în forma originală, fără vreo minimă prelucrare, ca rezultat al analizei proprii al organului de urmărire penală.

Potrivit art.371 cpp, judecata se mărginește la faptele și persoanele arătate în actul de sesizare al instanței de judecată, iar corelativ acestei dispoziții legale este art.346 alin.3 lit.a CPP, din care rezultă că atunci când rechizitoriul este neregular întocmit, iar neregularitatea nu a fost remediată de procuror în termenul prevăzut de art.345 alin.3 cpp, dacă neregularitatea atrage imposibilitatea stabilirii obiectului sau limitelor judecății, cauza se restituie la parchet.

Se poate susține că acest din urma text reprezintă o garanție pentru că judecata să se poată realiza în condițiile impuse de art.371 cpp, fiind imperios necesar ca din actul de sesizare să rezulte ceea ce se poate de clar care sunt persoanele trimise în judecată și acuzațiile aduse acestora.

Din această perspectivă, precizăm că acuzațiile trebuie să fie precis formulate, nu doar generic, prin indicarea denumirii marginale a faptei și a textului de lege care o incriminează.

Între secțiunea în fapt și secțiunea în drept a rechizitoriului trebuie să existe o concordanță deplină, iar descrierea unei fapte concrete trebuie să cuprindă toate elementele care au relevanță pentru realizarea tipicității acesteia, sub aspectul conținutului constitutiv legal al infracțiunii. În același sens, deloc mai puțin important, în prezentarea fiecărei infracțiuni trebuie realizată o analiză proprie a organului de urmărire penală a elementelor de fapt care rezultă din mijloacele de probă administrate în cauză, pentru expunerea raționamentului logico-juridic care a stat la baza concluziilor la care s-a ajuns din examinarea probelor astfel analizate, cu eventuala înlăturare a argumentelor care s-ar aduce în sens contrar, de apărare.

Doar prin realizarea acestor cerințe, odată sesizată, instanța ca putea realiza o judecată în acord cu dispozițiile de principiu conținute de art.371 c.p.p., iar apărarea va putea fi măsură să admită sau să conteste acuzațiile care le sunt aduse. De altfel, este evident că respectarea acestor standarde de claritate și precizie este în beneficiul tuturor participanților în procesul penal, astfel cum aceștia sunt enumerați la art.29 c.p.p.

În cauză de față, din cele expuse mai sus, nu se poate trage concluzia că descrierea activității infracționale reținute în sarcina inculpatului respectă standardele de claritate și precizie, prin evidențierea tuturor elementelor care concurează la realizarea conținutului constitutiv legal al infracțiunilor și prin arătarea în mod concret, conform unei analize proprii a organului de urmărire penală, a probelor din care rezultă fiecare din aceste elemente.

Ori din argumentele apărării, rezultă că lipsește tocmai această coroborare a aspectelor relevante care reies din mijloacele de probă redată în mod fidel de organul de urmărire penală și care să contureze precis fiecare element al conținutului constitutiv legal al infracțiunilor pentru care s-a dispus trimiterea în judecată.

În concluzie, procurorul nu a respectat dispozițiile legale vizând descrierea corespunzătoare a fiecărei fapte/activități infracționale imputate inculpatului, rechizitoriul cuprinzând doar descrieri generice, fără indicarea acțiunilor concrete care compun elementul material al infracțiunilor pentru care a fost dispusă trimiterea în judecată, situație în care este imposibilă stabilirea în concret a obiectului și limitelor judecării pe baza exclusiv de deducție logică sau prezumții relative, precum și prin redarea strictă a conținutului probelor administrate.

II. Din perspectiva legalității administrării probelor în faza urmăririi penale, înțelegem să solicităm excluderea tuturor mijloacelor de probă administrate în faza de urmărire penală menționate în preambul, pentru următoarele considerente:

1. Solicităm înlăturarea tuturor mijloacelor de probă, având în vedere că acestea au fost obținute în mod nelegal, în sensul că a fost încălcat principiul loialității administrării probelor, potrivit cu care, este interzis organelor judiciare penale sau altor persoane care acționează pe lângă acestea să provoace o persoană să săvârșească ori să continue săvârșirea unei fapte penale, în scopul obținerii unei probe.

oprit a se întrebuița violente, amenințări ori alte mijloace de constrângere, precum și promisiuni sau îndemnuri în scopul de a se obține probe... Probele obținute în mod nelegal nu pot fi folosite în procesul penal.

Astfel, deși legea interzice în mod expres întrebuițarea unor metode de provocare a unei persoane în vederea săvârșirii sau continuării săvârșirii unei fapte, în scopul obținerii de probe, în cauză de față, această regulă fundamentală a fost încălcată de către organul de urmărire penală încă de la momentul imediat sesizării din oficiu.

în vedere situația de fapt expusă mai sus, apreciez că toate mijloacele de proba strânse după momentul sesizării organului de urmărire penală, sunt afectate de modalitatea profund ilegală în care organul de urmărire penală a acționat, în scopul obținerii de probe, fapt nepermis de legislația națională (astfel cum interzice art. 101 CPP), urmând a avea în vedere și jurisprudența ##### în materie (Cauza Qpris vs #####, Aii vs #####, ##### vs. #####).

În acest sens, urmează să constatați că, în lipsa unor cercetări preliminare, în absența unor date concrete sau indicii cum ar fi un trecut infracțional similar celui pentru care s-a dispus începerea urmăririi penale, organul de urmărire penală a avut o atitudine activă nelegală, incompatibilă cu rolul primordial al acestuia, de prevenire, descoperire și combatere a fenomenului infracțional, inițiind și provocând săvârșirea de infracțiuni în vederea strângerii de probe. În toate cele 3 situații au fost folosiți colaboratori cu identitate reală care au inițiat contactul cu inculpatul, care au insistat în mod explicit și, uneori chiar au insistat - #####, să fie vaccinați în mod fictiv.

În acest context, apărarea susține că toate mijloacele de probe administrate în faza de urmărire penală sunt corupte datorită modului în care organul de urmărire penală a acționat în scopul strângerii probelor necesare începerii urmăririi penale, în sensul că doar în baza unor informații, fără a putea verifica sursa acestor informații, s-a dispus începerea urmăririi penale și numirea unor investigatori sub acoperire și colaboratori care au contactat pe unul dintre inculpați și au formulat solicitări succesive în vederea achiziționării de diverse cantități de droguri de mare risc.

În urma mijloacelor de probă administrate cu ocazia desfășurării activităților infracționale, s-au dispus ulterior măsuri procesuale întemeiate pe interpretarea și coroborarea acestor mijloace de probă, probele rezultate în acest context fiind afectate din perspectiva viabilității acestora, de caracterul profund nelegal al modalității de strângere a probelor inițiale.

În lipsa acestor mijloace de probă, a informațiilor rezultate din interpretarea și coroborarea acestora, organele de urmărire penală nu ar fi putut administra celelalte mijloace de probă astfel încât să se dea o aparență de legalitate a activității de urmărire penală.

În concret, în lipsa mijloacelor de probă inițiale, niciodată instanțele de judecată (Judecătoria de drepturi și libertăți din cadrul Tribunalului Constanța) nu ar fi aprobat sau ratificat solicitările privind supravegherea inculpaților, interceptarea convorbirilor și a mesajelor telefonice etc.

Avem în vedere procesele verbale de investigație întocmite de organele de poliție, ordonanțele prin care s-a dispus autorizarea în cauza a trei colaboratori, procesele verbale întocmite de către aceștia, procesele verbale de transcriere ale interceptărilor convorbirilor telefonice sau de redare a înregistrărilor efectuate în mediu ambiant de către cei trei colaboratori cu identitate reală ce purtau aparatura de înregistrare.

Pe cale de consecință, din analiza și succesiunea actelor de urmărire penală, rezultă faptul că, cei trei colaboratori cu identitate protejată nu au avut o atitudine pasivă, ci dimpotrivă, o atitudine proactivă inițiind contactul cu inculpatul, formulând solicitări și insistând în vederea efectuării vaccinurilor în mod fictiv, purtând tehnica de înregistrare audio-video, inițiind discuții legate de sumele de bani ce trebuiau achitate pentru serviciul respectiv.

Nu în ultimul rând, înțelegem să solicităm excluderea mijloacelor de probă administrate în legătura cu infracțiunile săvârșite în datele de 11.04.2022 și 24.04.2022.

2. Constatarea nulității înregistrărilor audio-video efectuate cu camere video montate pe corpul denunțătorilor, urmând a avea în vedere conținutul Ordonanțelor de autorizare a colaboratorilor prin care li s-a atribuit calitatea de colaboratori cu identitate reala a numiților #####
#####, #####, ##### și #####.

În concret, se constată astfel că în cuprinsul Ordonanțelor de autorizare nu se face referire la folosirea de dispozitive tehnice pentru obținerea de fotografii sau înregistrări audio-video, mențiune care ar fi fost necesară potrivit dispozițiilor art. 148 alin. 2 fit a C.pr.pen.

Pe de altă parte, din interpretarea logică și sistematică a prevederilor art. 148 alin. 2, 3, 5 și 6 C.pr.pen., se constată că dacă textul alin. 5 stabilește cadrul general al atribuțiilor investigatorului/colaboratorului, simpla autorizare este insuficientă pentru a conferi caracter de legalitate activităților desfășurate, aceasta (autorizarea) trebuind să fie complinită prin emiterea dispoziției de participare autorizată la anumite activități (art. 148 alin. 6, rap. la art. 150 C.p.rpen.), sau, după caz, cu obținerea mandatului de supraveghere tehnică în condițiile art. 148 alin. 3, rap. la art. 141 C.pr.pen., în toate situațiile însă obținerea mandatului de supraveghere tehnică/participarea autorizată la anumite activități fiind subsecventă sau cel mult simultană autorizării investigatorului/colaboratorului. Această concluzie este firească, atâta vreme cât atât activitatea de supraveghere tehnică adusă la îndeplinire, cât și participarea autorizată la anumite activități se impun a fi desfășurate de un investigator/colaborator legal autorizat.

De altfel, întrucât actele dosarului conduc la concluzia obținerii prealabile a mandatului de supraveghere tehnică din partea judecătorului de drepturi și libertăți al Tribunalului, omisiunea menționării printre activitățile autorizate a folosirii de către colaborator a dispozitivelor tehnice pentru obținerea de fotografii sau înregistrări audio și video este relevantă și din perspectiva raționamentului judiciar al procurorului de caz, care în mod evident a apreciat că o atare activitate de punere în executare a mandatului de supraveghere tehnică nu poate fi dată în atribuțiile colaboratorului.

În contextul în care cauza este dată în urmărirea penală proprie a procurorului raportat la natura infracțiunii sesizate, lipsa autorizării de către procuror a folosirii de către colaborator a dispozitivelor tehnice pentru obținerea de fotografii sau înregistrări audio și video conduce la sancționarea cu nulitatea absolută a mijloacelor de probă astfel obținute prin tehnica montată pe corpul denunțătorului, pentru încălcarea normelor de competență materială și funcțională a organului de urmărire penală (art. 281 alin. 1 lit. b C. pr. pen. în interpretarea dată prin Decizia CCR nr. 302/2017), în fapt mijloacele de probă (acte de urmărire penală) fiind administrate de o persoană care nu are calitatea de organ de urmărire penală și care nu a fost autorizată în mod legal să desfășoare astfel de activități.

Pe cale de consecință, admițând excepția formulată, urmează a se constata nulitatea înregistrărilor audio-video efectuate cu camerele video montate pe corpul denunțătorilor, precum și a actelor subsecvente, respectiv procesul-verbal de redare a acestora, urmând a dispune îndepărtarea de la dosarul cauzei a acestor mijloace de probă, concomitent cu eliminarea referirilor la acestea din cuprinsul rechizitoriului prin intervenție directă asupra documentului fizic cât și electronic.

de drept ce se impune a fi rezolvata, rezida in aceea de a se stabili dacă se impune sau nu obținerea unei autorizații exprese din partea judecătorului de drepturi și libertăți ca investigatorul/colaboratorul să poată folosi dispozitive tehnice pentru înregistrare audio-video (în

temeiul art. 148 alin. 3 și 10 CPP) distinctă de emiterea mandatului de supraveghere tehnică emisă în temeiul art. 140 CPP.

Apărarea inculpatului susține că era obligatorie și necesară respectarea cu strictețe a procedurii prevăzute de art. 148 alin. 3 și 10 din Codul de procedură penală, care este o procedură specială, derogatorie de la dreptul comun (art. 139-140 din Codul de procedură penală).

Trebuie precizat că în speță procurorul a solicitat judecătorului de drepturi și libertăți un mandat de supraveghere tehnică prin care organele judiciare să procedeze inclusiv la supravegherea video, audio ori în mediu ambiental a întâlnirilor dintre inculpat: și denunțatori.

Judecătorul de drepturi și libertăți a aprobat solicitarea în conformitate cu prevederile art. 140 alin. 4 CPP raportat la art. 138 alin. 1 lit. c și alin 6 CPP, art. 139 alin. 1 și 2 CPP, însă evident cu respectarea dispozițiilor art. 142 și urm. C.pr.pen.

Potrivit art. 142 alin. 1 din Codul de procedură penală: „(1) Procurorul pune în executare supravegherea tehnică ori poate dispune ca acesta să fie efectuată de organul de cercetare penală sau de lucrători specializați din cadrul poliției.”

Procurorul de caz a delegat punerea în executare a mandatului de supraveghere tehnică lucrătorilor de poliție din cadrul Direcției Generale Anticorupție (DGA).

După acest moment, lucrătorii DGA au montat tehnica de înregistrare audio-video pe corpul denunțătorilor (desemnat investigator/colaborator) iar aceștia au procedat la interceptarea discuțiilor cu inculpatul.

O asemenea procedură a fost nelegală întrucât nu a existat încheiere/mandat de supraveghere expres în acest sens din partea judecătorului de drepturi și libertăți, fiind încălcate prevederile art. 148 alin. 3 din Codul de procedură penală potrivit cărora: „în cazul în care procurorul apreciază că este necesar ca investigatorul sub acoperire să poată folosi dispozitive tehnice pentru a obține fotografiile sau înregistrări audio și video, sesizează judecătorul de drepturi și libertăți în vederea emiterii mandatului de supraveghere tehnică. Dispozițiile art. 141 se aplică în mod corespunzător.” aplicabile și colaboratorilor în temeiul art. 148 alin. 10 din Codul de procedură penală.

Codul de procedură penală nu face mențiune că procedura ar fi aplicabilă doar dacă nu ar exista un mandat de supraveghere tehnică emis potrivit procedurii comune.

De altfel, este clară distincția pe care Codul de procedură penală o face în sensul că mandatul de drept comun este pus în aplicare de către procuror cu sprijinul organelor de urmărire penală (fără intervenția/conlucrarea unor persoane fizice) în timp ce în cazul procedurii speciale aceste persoane fizice sunt cele care procedează efectiv la realizarea procedurii.

Procedura prevăzută de art. 148 alin. 3 și 10 din Codul de procedură penală este una specială, derogatorie de la dreptul comun (art. 139 din Codul de procedură penală), în sensul că art. 148 alin. 3 din Codul de procedură penală impune expres sesizarea judecătorului de drepturi și libertăți, care nu vizează doar dispunerea măsurii, ci și punerea ei în executare.

Astfel, în mod particular, judecătorul de drepturi și libertăți este chemat nu numai să autorizeze măsura supravegherii din perspectiva condițiilor prevăzute de art. 139 din Codul de procedură penală, ci să se pronunțe și asupra folosirii dispozitivelor de obținere a unor înregistrări audio-video sau fotografii, ceea ce echivalează cu o veritabilă extindere a competenței judecătorului.

Procurorul nu poate ascunde judecătorului de drepturi și libertăți faptul că intenționează să autorizeze un colaborator cu identitate reală pentru a folosi un dispozitiv de supraveghere tehnică, întrucât cel puțin condiția subsidiarității nu mai poate fi verificată în mod realist. Astfel, judecătorul de drepturi și libertăți nu poate aprecia în cunoștință de cauză asupra necesității emiterii mandatului de supraveghere. Existența unui agent colaborator poate degaja concluzia că probele ar putea fi obținute și altfel decât prin emiterea mandatului.

Prin urmare, procurorul nu are libertatea de a disimula sau opera selectiv în privința stării de fapt la momentul solicitării emiterii unui mandat, ci trebuie să prezinte, transparent, toate aspectele relevante ale cauzei.

În plus, fiind vorba de o urmărire penală aflată în competența exclusivă a procurorului în conformitate art. 56 alin. 3 lit. b din Codul de procedură penală, competența materială de a face delegările le putea face doar acesta, nicidecum organele de cercetare penală. Lucrătorii DGA nu erau competenți din punct de vedere material să monteze tehnica de înregistrare audio-video pe denunțator în lipsa unei ordonanțe de delegare expresă în acest sens din partea procurorului.

3. Nerespectarea dreptului la apărare prin lipsa comunicării actelor de la dosarul penal, prin îngrădirea dreptului de a consulta dosarul, prin neîncunoștințarea realizării de acte de urmărire penală, prin insuficienta informare despre întreaga situație de fapt analizată prin suprimarea fazelor procesuale specifice urmăririi penale.

Procurorul i-a comunicat în aceeași zi calitate de suspect și inculpat fără a îi da posibilitatea acestuia posibilitatea de a studia dosarul cauzei, în mod sumar și fără a avea acces la toate probele din dosar ce nu erau încă realizate pe suport de hârtie (înregistrări video, conținutul convorbirilor telefonice, etc...), în fața instanței de judecată, cu ocazia propunerii de arestare am avut posibilitatea de a analiza parte din probele ce formează corpul dosarului penal dar nu în totalitatea lor, nici pe cele existente.

Îngrădirea dreptului la apărare cât și cel relaționat la posibilitatea construirii unei apărări temeinice se poate deduce și din actele realizate cu prilejul aducerii la cunoștință a învinuirii dar și ulterior când urmare a cererilor realizate acestea sunt ignorate.

La data de 27.04.2022 prin serviciul de grefă din cadrul Parchetului Tribunalului Constanța, înregistrată sub numărul de registru nr. 36 am formulat o cerere de studiu dosar, al cărui conținut era completat de intenția apărătorului de a participa la efectuarea actelor de urmărire penală, cât și de eliberarea de copii de pe suporturile video, fotografiile de pe suporturile optice ce conțin activitatea de supraveghere, dar a fost ignorată cu desăvârșire.

În acest context eu nu am avut posibilitatea reală de a da declarații obiective ce ar fi putut avea menirea de a înlătura acuzația sau cel puțin de a contura premisele unei realități juridice complete și corecte.

Conform art. 94 alin. 1 NCPP, prevede că exercitarea dreptului avocatului de consultare a dosarului nu poate fi restrâns în mod abuziv și că art. 94 alin 4 NCPP, procurorul poate restricționa motivat consultarea dosarului dacă prin aceasta se aduce atingere bunei desfășurări a procesului penal.

Împrejurarea că art. 94 alin. 7 NCPP dă dreptul avocatului inculpatului să ia la cunoștință de întreg materialul dosarului de urmărire penală în procedurile desfășurate în fața judecătorului de drepturi și libertăți privind măsurile privative sau restrictive de drepturi nu înlătură vătămarea adusă inculpatului, acesta aflându-se într-o nouă etapă procesuală care evident stabilește niște

restricții procedurale, care se reflectă în mod automat prin pierderea drepturilor sale anterioare (ce ar fi putut genera premisele stingerii raporturilor juridice existente sau conturarea unora noi, ce în procedura de cameră preliminară sau judecată simplificată nu se mai pot realiza) și astfel, trecerea într-o etapă procesuală superioară generează evidența unei situații juridice mai grele. De altfel, nu putem fi de acord ca valoarea materialului probator administrat in rem să fie suficientă pentru a asigura premisele tragerii la răspundere penală iar cea pe care am fi putut-o administra după personalizarea acesteia este pur formală.

Încălțările dispozițiilor legale în materia respectării dreptului la apărare au împiedicat exercitarea deplină, efectivă, reală a inculpatului și au limitat nepermis posibilitatea acestuia de a și face apărările complete și pertinente în cauză. De altfel, cum se poate observa, între momentul aducerii la cunoștință inculpatului a calității de suspect și omentul punerii în mișcare a acțiunii penale a trecut doar o oră, nu a fost administrată nici o probă, iar motivarea ordonanței de punere în mișcare a acțiunii penale este identică cu cea prin care i s-a adus la cunoștință calitatea de suspect, ceea ce conturează ideea de formalism. Urmărirea penală desfășurată cu încălcarea dreptului la apărare nu poate fundamenta un rechizitoriu legal întocmit și nu conturează cu claritate obiectul și limitele unei judecăți echitabile în care să se aprecieze - fără putință de tăgadă - asupra vinovăției inculpatului.

În cazul încălțărilor dreptului la apărare sancțiunea aplicabilă este nulitatea relativă.

Art. 10 alin. 2 NCPP stipulează expres că "părțile și avocatul au dreptul să beneficieze de timp și înlesnirile necesare pregătirii apărării" iar alin. 5 prevede că "organele judiciare au obligația de a asigura exercitarea deplină și efectivă a dreptului la apărare (...) în tot parcursul procesului penal".

Or, inculpatul nu a beneficiat nici de timpul , nici de înlesnirea necesară pregătirii apărării din momentul începerii urmăririi penale în persoană, ceea ce evident i-a produs o vătămare, care nu poate fi înlăturată prin administrarea de probe în favoarea sa doar în cursul judecății.

A strânge probe în favoarea inculpatului nu înseamnă doar a le administra pe cele propuse de acesta, ci este o obligație a organelor judiciare de a le strânge și administra, așa cum de altfel procedează și cu cele în defavoarea acestuia (art. 5 alin 2 NCPP).

Art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului definind noțiunea de "proces echitabil" stabilește că aceasta trebuie să aibă în vedere obligativitatea organelor judiciare de examinare în mod real al probelor propuse în apărare, să respecte principiile contradictorialității, egalității armelor, nemijlocirii, legalității și loialității în administrarea mijloacelor de probă.

de aceste împrejurări apreciez că se impune anularea actelor de urmărire penală realizate cu încălcarea acestui drept.

4. Lucrătorii de poliție judiciară din cadrul Direcției Generale de Poliție Anticorupție nu pot efectua acte de cercetare penală prin delegare, în temeiul art. 324 alin. 3 Cod Pr. Penală, acte de urmărire și în alte cauze, decât cele potrivit art. 1 alin. 2 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 120/2005 numai acte de cercetare penală dispuse de procurorul competent privind infracțiunile prevăzute de Legea 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție cu modificările și completările ulterioare săvârșite de personalul Ministerului Administrației și Internelor.

În acest context, toate actele de urmărire penală efectuate de către lucrătorii DGA sunt lovite de nulitate.

Încheiere finală camera preliminară nr. 344/2024 din 31.05.2024, cod RJ 4e546485g
(<https://rejust.ro/juris/4e546485g>)

În drept, îmi întemeiez prezenta cerere pe dispozițiile art.5 alin. 2, 10 alin. 2, 94 alin. 1, 4 și 7 Cod Pr. Penala, art. 6 #####, art. 282 NCPP.

Pentru toate argumentele expuse anterior, considerăm că dispozițiile prevăzute de art. 327-328 C.pr.pen., respectiv, pe de o parte, respectarea dispozițiilor legale care garantează aflarea adevărului precum și existența unei urmăririi penale complete, nu a fost respectată în faza de urmărire penală, iar pe de altă parte nu au fost respectate principiile loialității și legalității administrării probelor în faza de urmărire penală.

La termenul de judecată din data de 13.02.2024, inculpatul a depus note scrise, artând următoarele:

I. Nulitatea relativă a urmăririi penale.

Depășirea duratei rezonabile a fazei urmăririi penale în rem.

Ocultismul administrării probațiunii și încălcarea dreptului la un proces echitabil.

Așa cum rezulta din cronologia actelor de urmărire penală, urmărirea penală în personam s-a declanșat doar după epuizarea procesului de administrare a probațiunii, într-un moment cu mult ulterior celui la care organele de urmărire penală aveau deja la dispoziție date și probe (certe) care făceau dovada cel puțin a existenței unor indicii rezonabile în sensul că o anumită persoană a săvârșit fapta pentru care s-a început urmărirea penală.

Situația dată se impune a fi analizată prin prisma dispozițiilor principale ale art. 8 C.pr.pen. și ale art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, prin raportare și la dispozițiile efective ale art. 305 alin. 1 și 3 C.pr.pen. și art. 77 C.pr.pen., deosebind astfel între condițiile în care organul de urmărire penală poate dispune efectuarea urmăririi penale cu privire la faptă, și condițiile care impun trecerea la etapa urmăririi penale cu privire la persoana asupra căreia planează bănuiala rezonabilă a săvârșirii unei infracțiuni - toate acestea în contextual dreptului la un proces echitabil, astfel cum acesta este definit atât în jurisprudența națională cât și în jurisprudența C.E.D.O.).

Potrivit art. 8 C.pr.pen. (caracterul echitabil și termenul rezonabil al procesului penal):

Organele judiciare au obligația de a desfășura urmărirea penală și judecata cu respectarea garanțiilor procesuale și a drepturilor părților și ale subiecților procesuali, astfel încât să fie constatate la timp și în mod complet faptele care constituie infracțiuni, nicio persoană nevinovată să nu fie trasă la răspundere penală. Iar orice persoană care a săvârșit o infracțiune să fie pedepsită potrivit legii, într-un termen rezonabil.

Potrivit art. 305 C.pr.pen. (începerea urmăririi penale):

(1) Când actul de sesizare îndeplinește condițiile prevăzute de lege și se constată că nu există vreunul dintre cazurile care împiedică exercitarea acțiunii penale prevăzute la art. 16 alin. (1), organul de urmărire penală dispune începerea urmăririi penale cu privire la faptă.

{3} Când din datele și probele existente în cauză rezultă indicii rezonabile că o anumită persoană a săvârșit fapta pentru care s-a început urmărirea penală, procurorul dispune ca urmărirea penală să se efectueze în continuare față de aceasta, care dobândește calitatea de suspect.

Potrivit art. 77 C.pr.pen. (suspectul):

cu privire la care, din datele și probele existente în cauză, rezultă bănuiala rezonabilă că a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală se numește suspect.

Din analiza dispozițiilor legale mai sus menționate se poate observa cu claritate faptul că începerea urmăririi penale în rem se dispune în mod obligatoriu atunci când organul de urmărire penală este sesizat (în oricare dintre modalitățile prev. de art. 288 C.pr.pen.) cu privire la săvârșirea

unei fapte care constituie infracțiune, și nu există niciun impediment în exercitarea acțiunii penale (cum ar fi, spre exemplu, intervenția prescripției răspunderii penale, etc).

Astfel, prin dispoziția de începere a urmăririi penale cu privire la faptă, se crează cadrul procesual necesar în care organul de urmărire penală va urmări să obțină un minim de "date și probe" din care să rezulte bănuiala rezonabilă că o anumită persoană a săvârșit fapta pentru care s-a început urmărirea penală, moment după care este imperativ a se trece la etapa urmăririi persoanei, căreia i se conferă astfel calitatea oficială de suspect ce atrage la rândul său garanțiile și drepturile procesuale specifice acestei calități.

În egală măsură, se observa ca textul nu precizează ca trebuie să existe probe din care să rezulte că persoana a săvârșit fapta, ci precizează că "există date și probe din care rezultă bănuiala rezonabilă că o anumită persoană a săvârșit fapta".

Așa fiind, dobândirea calității de suspect intervine ex lege, atunci când sunt îndeplinite condițiile prevăzute în cuprinsul art. 77 și art. 305 alin. (3) C.pr.pen. și nu atunci când procurorul dorește să o confere cuiva.

În același sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că o persoană dobândește calitatea de suspect, ce atrage aplicarea garanțiilor prevăzute în art. 6 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, nu din momentul în care această calitate îi este adusă la cunoștință, ci din momentul în care autoritățile naționale aveau motive plauzibile în a o suspecta de comiterea unei infracțiuni".

Așa cum am arătat în considerentele expuse mai sus la pct. (I), organele de urmărire penală aveau motive plauzibile mai mult decât suficiente de a suspecta pe inculpat de comiterea infracțiunilor cu mult înainte de momentul în care s-a dispus efectuarea în continuare a urmăririi penale împotriva acestuia. În concret, pe baza datelor, informațiilor și mijloacelor de probă obținute după săvârșirea primului act material al infracțiunii de luare de mită reținută în forma continuată (3 acte materiale), se putea concluziona cel puțin în sensul că existau date și probe certe din care rezultau indicii rezonabile că o anumită persoană a săvârșit fapta pentru care s-a început urmărirea penală (ceea ce ar fi impus ca procurorul să dispună ca urmărirea penală să se efectueze în continuare față de aceasta).

Această modalitate de instrumentare a unui dosar penal se întâlnește (destul de des) în practica organelor de urmărire penală, respectiv situația în care, din probele administrate în etapa urmăririi în rem, rezultă în mod clar că o anumită persoană a săvârșit fapta pentru care s-a început urmărirea penală (deci, există mai mult decât "bănuiala rezonabilă" solicitată de art. 77 și art. 305 alin. 3 C.pr.pen.), însă cu toate acestea organul de urmărire penală nu emite ordonanța necesară pentru ca persoana respectivă să devină suspect și, astfel, să se bucure de deplinătatea exercițiului drepturilor sale procesuale.

În asemenea cazuri, organele de urmărire penală preferă să dispună efectuarea în continuare a urmăririi penale față de o persoană mult prea târziu, abia la momentul în care, la dosar, există probele necesare pentru a pune în mișcare acțiunea penală.

Această situație este incidentă cu evidență și în cazul analizat, observând multitudinea (totalitatea) date/or, informații/or și a mijloacelor de probă care au fost obținute în etapa urmăririi penale în rem, după care s-a dispus efectuarea în continuare a urmăririi penale (la data de 15.11.2023) și în aceeași zi s-a dispus și punerea în mișcare a acțiunii penale (la data de 15.11.2023), moment în care inculpata a fost reținută și ulterior arestată preventiv.

În concret, în numai o singură zi persoana acuzată a trecut de la calitatea de făptuitor, la aceea de suspect, și imediat la cea de inculpat -arestat.

Or, într-o asemenea modalitate de instrumentare a unei cauze, etapa efectuării în continuare a urmăririi penale (în personam) lipsește practic cu desăvârșire, cauza trecând din etapa urmăririi penale în rem direct în etapa urmăririi penale cu acțiunea penală pusă în mișcare - fără ca persoana acuzată să poată beneficia de garanțiile și drepturile procesuale specifice fazei de urmărire penală în personam (care ar trebui să fie esența și centrul unei urmăririi penale).

În acest sens s-a remarcat, pe bună dreptate, un studiu efectuat chiar de către Procurorul ##### al României în care s-a arătat că: "în condițiile în care faza de urmărire penală își pierde, sub Imperiul noilor coduri, în bună măsură, caracterul necontradictoriu, este de dorit ca această primă etapă a urmăririi penale (în rem) să fie cât mai scurtă. Ea trebuie să se limiteze strict la administrarea probelor și obținerea datelor necesare pentru a se dispune efectuarea în continuare a urmăririi penale față de o persoană, altfel spus la formularea învinuirii, nefiind conformă cu principiile caracterului echitabil al procesului penal și garantării dreptului la apărare și cu atât mai puțin în spiritul jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, administrarea tuturor probelor necesare pentru inculpare anterior audierii persoanei vizate de cercetări" .

În cazul analizat, având în vedere succesiunea extrem de rapidă (în numai o singură zi), între momentul efectuării în continuare a urmăririi penale și momentul punerii în mișcare a acțiunii penale, și luând în considerare că între aceste două momente nu mai există nimic, rezultă cu evidență faptul că organele de urmărire penală au administrat toate probele necesare formulării acuzației, la standardul de probă cel mai ridicat care permite trimiterea în judecată a inculpatului, conform art. 309 alin. 1 C.pr.pen. ("există probe din care rezultă motive întemeiate de a crede că o persoană a săvârșit o infracțiune ") .

În privința intervalului de timp ce delimitează momentul începerii urmăririi penale în rem de efectuarea în continuare a urmăririi penale, Curtea Constituțională a reținut în Decizia nr. ###/2018 că "procurorul este obligat ca, în momentul în care există indicii rezonabile că o persoană a săvârșit fapta pentru care s-a început urmărirea penală, să dispună continuarea urmăririi penale față de acea persoană. Aceasta rezultă din folosirea de către legiuitor a verbului la modul imperativ dispune, iar nu poate dispune, astfel încât nu se poate interpreta că există o facultate a procurorului de a amâna momentul începerii urmăririi penale în personam până la realizarea probațiunii necesare pentru punerea în mișcare a acțiunii/ penale și dispunerea directă a acestei măsuri" .

Din această perspectivă, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că o persoană devine acuzată atunci când, din datele și probele existente în cauză, rezultă bănuiala rezonabilă că a săvârșit fapta pentru care s-a dispus (în rem) începerea urmăririi penale, respectiv atunci când au fost deja dispuse anumite măsuri care exprimă (direct sau indirect) o imputare a faptei față de respectiva persoană și care antrenează consecințe importante cu privire la situația acesteia (ex.: obținerea unor mandate de supraveghere tehnică, percheziția, obținerea de date privind situația financiară a unei persoane, etc.) și, prin urmare, acesta este primul moment care trebuie luat în considerare pentru incidența prevederilor Convenției, deoarece persoana a fost acuzată ("criminal charge against him") .

Tot astfel, chiar dacă "acuzația" a fost definită ca fiind cea "notificare oficială dată unei persoane de către autoritatea competentă ce conține acuzația privind săvârșirea unei fapte penale",

s-a constatat de către ##### prin mai multe decizii că această "notificare oficială" poate consta în orice măsură luată de autorități prin care situația persoanei în cauză este afectată în mod serios ("the situation of the [suspect] has been substantially affected").

În această perspectivă, Curtea Europeană a reținut că locul remarcabil deținut într-o societate democratică de către "dreptul la un proces echitabil" solicită Curții să aibă în vedere esența noțiunii de „acuzatie”, și nu formalismul acesteia. Curtea europeană este astfel obligată să observe dincolo de aparențe și să investigheze realitatea procedurii în cauză.

Totodată, modalitatea de instrumentare a urmăririi penale în maniera incidentă în cauză vădește și o viciere substanțială a dreptului la apărare / a dreptului de a beneficia de un avocat precum și de timpul și înlesnirile necesare pregătirii apărării, afectând astfel chiar prezumția de nevinovăție din perspectiva prevederilor articolului 6 par. 2 și 3 din Convenție.

Astfel, în vederea stabilirii beneficiarilor drepturilor garantate de art. 6 din Convenție (printre care și drepturile inerente - mai sus menționate), trebuie identificat primul moment din desfășurarea procesului penal la care "au fost formulate acuzații" împotriva persoanei în cauză, acesta fiind punctul (dies a quo) de la care începe să curgă termenul necesar pregătirii apărării, marcat de momentul la care, împotriva unei persoane, este "formulată o acuzație" de către organele statului.

Din această perspectivă, este de observat că dreptul la apărare al inculpatului a fost asigurat doar formal, prin intermediul avocatului ales tocmai în ziua reținerii, fără ca acesta (avocatul) să poată să beneficieze, la rândul său, de timpul și înlesnirile efectiv necesare pregătirii unei apărări adecvate. De altfel, la acel moment, avocatul inculpatei nu a studiat nici dosarul cauzei și nu a formulat nicio cerere în apărarea inculpatului, cel mai probabil pentru că nu a dispus de timpul și înlesnirile necesare.

În acest sens, atât în jurisprudența națională cât și în cea a Curții Europene s-a statuat că accesul prompt la un avocat reprezintă una dintre garanțiile procedurale căreia Curtea îl acordă o atenție deosebită atunci când examinează aspectul dacă o procedură a anulat însăși esența dreptului la apărare - componentă esențială a dreptului la un proces echitabil.

Astfel, s-a reținut că ponderea interesului public față de urmărirea penală a unei anumite infracțiuni și față de pedepsirea autorului poate fi luată în considerare și pusă în balanță cu interesul individului ca probele acuzației să fie obținute în mod legal. Cu toate acestea, preocupările de interes public nu pot justifica măsuri care să anuleze însăși esența dreptului la apărare al unui reclamant.

Pentru a stabili dacă procedura în ansamblu a fost echitabilă, este necesar a se determina dacă a fost respectat dreptul la apărare, în special trebuie verificat dacă reclamantul a avut posibilitatea reală și timpul necesar de a contesta autenticitatea probelor și de a se opune folosirii acestora.

În mod evident, în cazul analizat inculpatul nu a avut posibilitatea de a contesta probele administrate anterior în cauza sa (înainte de aducerea la cunoștință a acuzației), în primul rând pentru că nu a avut cunoștință de efectuarea actelor de anchetă împotriva sa, și în al doilea rând, pentru că după momentul aducerii la cunoștință a acuzațiilor, procedurile s-au desfășurat cu rapiditate, fiind reținută și arestată în aceeași zi (15/16.11.2023). De altfel, inculpatul nu a luat cunoștință de probele cauzei decât auzind expunerea acestora (succintă) de către procuror, la

momentul reținerii și al arestării sale, în momentul sesizării instanței de judecată cu propunerea de arestare preventivă formulată împotriva sa.

dezvoltarea crimei organizate impune adoptarea de măsuri adecvate, nu este mai puțin adevărat că dreptul la un proces echitabil, din care se deduce cerința unei bune administrări a justiției, se aplică oricărei forme de criminalitate, de la cea mai simplă la cea mai complexă. Astfel, într-o societate democratică, dreptul la o bună administrare a justiției ocupă un loc atât de important încât nu poate fi sacrificat în numele oportunității .

La examinarea aspectului dacă inculpatul a dispus de un termen adecvat pentru pregătirea apărării sale, trebuie să se țină seama, în special, de natura procesului, precum și de complexitatea cauzei și de stadiul procedurii . De asemenea, trebuie să se țină cont și de volumul de muncă obișnuit al unui avocat, din partea căruia nu se poate aștepta să își modifice întregul program pentru a-și consacra tot timpul unei cauze , cu atât mai mult cu cât toate actele de urmărire penală (în special probațiunea) au fost deja administrate anterior.

Asemenea situații au fost calificate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului ca fiind o "denegare flagrantă de justiție", expresie considerată sinonimă unui proces care contravine evident dispozițiilor art. 6 sau principiilor enunțate de acesta " .

În ceea ce privește jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, este unanim admis faptul că hotărârile pronunțate de această instanță sunt obligatorii pentru statele semnatare, existând o autoritate de lucru interpretat care este atașată fiecărei hotărâri.

Prin hotărârile sale, Curtea europeană verifică și, în același timp, garantează respectarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, astfel cum sunt precizate în Convenție.

Apoi, art. 46 din Convenție ("Forța obligatorie și executarea hotărârilor") consacră angajamentul ferm al înaltelor ##### Contractante de a se conforma hotărârilor definitive ale Curții. În acest sens, sunt binecunoscute și hotărârile "pilot" pronunțate de Curtea Europeană, prin acestea fiind indicate statului pârât o serie de măsuri generale pe care trebuie să le ia într-un anumit domeniu.

O posibilă argumentație contrară (ce poate tinde la respingerea criticilor mai sus expuse), conform căreia inculpatul va avea posibilitatea de a-și exercita dreptul la apărare în cursul cercetării judecătorești (expresie stereotip), nu va putea fi primită cel puțin pentru că faza de urmărire penală rămâne o fază obligatorie a procesului, cu beneficii, obligații și garanții procesuale specifice pentru inculpat, ceea ce face ca încălcarea dreptului la un proces echitabil (în componentele sale esențiale referitoare inclusiv la exercițiul dreptului la apărare), să nu poate fi remediată "omisso medio", direct în fața instanței, în acest sens hotărându-se și în practica Î.C.C.J.

Ca o consecință a modului de instrumentare a cauzei în faza urmăririi penale, astfel cum am expus, inculpatul a fost pus într-o situație de evidentdezavantaj procesual, iar în speță, rezultatul administrării probatoriului esențial înaintea începerii urmăririi penale în personam a fost privarea inculpatei de drepturile conferite de lege în această etapă a procesului penal .

Relevante cauzei sunt totodată și dispozițiile art. 21 alin. (3) din Constituție, unde legiuitorul prevede în mod expres faptul că "organele judiciare au obligația de a desfășura urmărirea penală și judecata cu respectarea garanțiilor procesuale și a drepturilor părților și ale subiecților procesuali (...)" pentru a asigura dreptul la un proces echitabil. Ca atare, există această "obligație specifică" (și continuă) și este prevăzută de legiuitor în sarcina organului de urmărire, care are ca scop efectuarea actelor de urmărire penală cu respectarea legii, iar atunci când au avut

loc încălcări legislative, potrivit, art. 282 alin. (4) CPP, nulitatea relativă poate fi invocată chiar și de procuror în cadrul fazei de cameră preliminară, iar refacerea actelor procesuale/procedurale devine o obligație pentru organul judiciar.

Prin urmare, evaluând această stare procesuală solicităm să constatați că s-a produs o vătămare semnificativă și substanțială a dreptului la un proces echitabil al acuzatului (în toate componentele sale esențiale), astfel cum este acesta reglementat prin dispozițiile art. 8 C.pr.pen. precum și art. 6 din Convenția Europeană.

Manifestarea concretă a încălcării se obiectivează prin nerespectarea, de către organul de urmărire penală, a obligației prevăzută în art. 305 alin. (3) C.pr.pen. coroborat cu art. 77 C.pr.pen., prin prelungirea duratei urmăririi penale în rem dincolo de limita rezonabilă, în contextul în care din datele, informațiile și mijloacele de probă administrate în etapa inițială a urmăririi în rem puteau fi identificați prezumtivii autori ai infracțiunilor cercetate.

Vătămarea ce se produce rezidă în faptul că persoana acuzată, în calitatea sa de suspect, s-a aflat în imposibilitate de a beneficia de garanțiile și drepturile garantate, acestea convertindu-se în drepturi iluzorii, pur teoretice fără valențe în practică, cu toate că acestea au fost legiferate în scopul de a produce consecințe.

Astfel, sunt întrunite toate condițiile nulității relative, respectiv:

- ✓ încălcarea dispozițiilor legale și convenționale (menționate);
  - ✓ vătămarea procesuală rezidă în faptul că persoana acuzată s-a aflat într-o imposibilitate de beneficia de garanțiile și drepturile specifice unui proces echitabil;
  - ✓ vătămarea nu poate fi înlăturată decât prin anularea actului -
- având în vedere preeminența drepturilor încălcate și consecințele drastice cauzate de această împrejurare, nulitatea nu se poate acoperi de către judecătorul de cameră preliminară, deoarece acesta nu are obligația de a complini neregularitățile incidente în cursul urmăririi penale, fără a încălca principiul separării funcțiilor judiciare.

În acest sens, este de remarcat că, prin decizia nr. ###/2018, Curtea Constituțională a reținut următoarele:

- ✓ In cazul în care judecătorul de cameră preliminară apreciază că prelungirea etapei în rem a urmăririi penale peste limita în care un observator obiectiv putea să constate existența în concreto a unei suspiciuni rezonabile cu privire la comiterea unei infracțiuni de către o anumită persoană și că această încălcare atrage incidența nulității relative, se impune indicarea cu titlu prealabil a datei sau momentului de la care calitatea de suspect trebuia atribuită".

În cazul analizat, momentul la care ar fi trebuit dispusă efectuarea în continuare a urmăririi penale este imediat după date/e, Informațiile și mijloacelor de probă obinute de organele de urmărire penală după săvârșirea primului acte material al infracțiunii, pe baza cărora se putea concluziona cel puțin în sensul că existau date și probe certe din care rezultau indicii rezonabile că o anumită persoană a săvârșit fapta pentru care s-a început urmărirea penală (ceea ce ar fi impus ca procurorul să dispună ca urmărirea penală să se efectueze în continuare față de aceasta).

- ✓ "Ulterior, demersul firesc este anularea ordonanței prin care s-a dispus efectuarea în continuare a urmăririi penale, fiind emisă cu încălcarea obligației prevăzute de art. 305 alin. (3) Cod procedură penală";

✓ "Iradierea efectelor acestei nulități va conduce și la anularea ordonanței de punere în mișcare a acțiunii penale, respectiv la excluderea probelor administrate ulterior momentului la care trebuia formulată acuzația în personam.

✓ "Ca efect al constatării nulității actului procesual de punere în mișcare a acțiunii penale, se va reține și neregularitatea rechizitoriului, întrucât nu este conformă dispozițiilor legale trimiterea în judecată a unei

persoane care nu are calitatea de suspect sau inculpat ca urmare a invalidării efectelor ordonanțelor" .

Așadar, solicităm să constatați și să aplicați sancțiunea nulității relative și să dispuneți în consecință, nulitatea actelor de urmărire penală constând în:

✓ anularea ordonanței prin care s-a dispus efectuarea în continuare a urmăririi penale, fiind emisă cu încălcarea obligației prevăzute de art. 305 alin. (3) Cod procedură penală";

✓ anularea ordonanței de punere în mișcare a acțiunii penale (iradierea efectelor nulității ordonanței prin care s-a dispus efectuarea în continuare a urmăririi penale va conduce și la anularea ordonanței de punere în mișcare a acțiunii penale);

✓ excluderea probelor administrate ulterior momentului la care trebuia formulată acuzația în personam (iradierea efectelor nulității celor două ordonanțe menționate va conduce și la nulitatea probelor administrate ulterior momentului la care trebuia formulată acuzația în personam);

✓ neregularitatea rechizitoriului, ca efect al constatării nulității actului procesual de punere în mișcare a acțiunii penale, având în vedere că nu poate fi conformă dispoziții/or legale trimiterea în judecată a unei persoane care nu are calitatea de suspect sau inculpat ca urmare a invalidării efectelor ordonanțelor.

II. Nulitatea absolută a înregistrărilor audio - video și a proceselor verbale de transcriere a discuțiilor înregistrate în mediul ambiantal (cu anexe foto) purtate între colaboratorii autorizați și inculpat.

După cum am arătat, activitatea infracțională reținută în sarcina inculpatului a fost documentată și probată (doar) prin intermediul colaboratorilor cu identitate reala, care au fost autorizați de procuror .

Astfel, în toate cele 3 cazuri (ce reprezintă actele materiale ale infracțiunii de luare de mita), faptele și discuțiile purtate în mediul ambiantal între colaboratorii cu identitate reala și inculpat au fost înregistrate audio -video cu aparatură tehnică aflată asupra colaboratorilor, acestea fiind ulterior redată în procesele - verbale de transcriere a discuțiilor înregistrate în mediul ambiantal (cu anexe foto), menționate în actul de sesizare.

de menționat faptul că toate mandatele de supraveghere tehnică pentru supravegherea audio, video și prin fotografiere, nu au fost solicitate pentru autorizarea folosirii unui investigator sub acoperire sau colaborator cu identitate reala care să poată folosi dispozitive tehnice în vederea obținerii de fotografii, înregistrări ambientale sau înregistrări video.

În acest context, devine relevantă DECIZIA nr. ##/02.10.2023 pronunțată de Î.C.C.J. - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, prin care s-a statuat că: "în procedura prevăzută de articolul 148 alin. (3) C.pr.pen., precum și de articolul 150 alin. (5) C.pr.pen., sesizarea judecătorului de drepturi și libertăți în vederea emiterii mandatului de supraveghere tehnică este obligatorie în cazul în care procurorul apreciază că este necesar ca investigatorul să

poată folosi dispozitive tehnice de înregistrare, chiar dacă există un mandat de supraveghere tehnică de aceeași natură emis anterior, aceste dispoziții legale instituind o procedură specială, derogatorie de la prevederile art.139 din Codul de procedură penală".

Astfel, în temeiul deciziei sus - menționate, precum și în temeiul art. 281 alin. 1, lit. b) C.pr.pen. solicităm să constatați nulitatea absolută a procedeuiprobatoriu constând în efectuarea înregistrărilor ambientale de către colaboratorul autorizat, precum și nulitatea absolută a proceselor - verbale de transcriere a discuțiilor înregistrate în mediul ambiental (cu anexe foto) purtate între colaboratorii autorizați și inculpata #####, și totodată, să dispuneți excluderea acestora din dosarul cauzei.

Sanctiunea nulității absolute se impune având în vedere lipsa autorizării speciale din partea unui judecător de drepturi și libertăți, care să aibă ca obiect încuviințarea purtării dispozitivelor și echipamentelor tehnice de către colaboratorul cu identitate protejată (sau de investigatorii sub acoperire), și realizarea efectivă a supravegherii tehnice constând în supravegherea video, audio și prin fotografiere, de către acesta.

Astfel, lipsa autorizației speciale prev. de art. 143 alin. 3 C.pr.pen. raportat și la art. 150 alin. 5 C.pr.pen., face ca acest procedeu probator și mijloacele de probă obținute prin intermediul său, să fie lovite de nulitate absolută întrucât a fost nesocotită, pe de o parte, competența funcțională a judecătorului de drepturi și libertăți - acesta având competență exclusivă în privința autorizării unor asemenea procedee probatorii speciale, iar pe de altă parte, competența funcțională și materială a organelor de urmărire penală care, conform art. 142 alin. 1 C.pr.pen., pot fi (doar) procurorul, organul de cercetare penală sau lucrătorii specializați din cadrul poliției .

Din această perspectivă, menționăm că deși dispozițiile art. 281 alin. 1, lib. b) se referă la incidența nulității absolute pentru încălcări ale normelor de competență privitoare la "instanța de judecată", totuși este unanim acceptat faptul că noțiunea de "instanță" cuprinde și funcțiile adiacente, exercitate de judecătorul de cameră preliminară sau cel de drepturi și libertăți .

Astfel, punerea în executare a unui mandat de supraveghere tehnică emis anterior în cauză, însă prin montarea și purtarea dispozitivelor și echipamentelor tehnice de către colaboratorul cu identitate protejată (sau de investigatorul sub acoperire), și realizarea efectivă a supravegherii tehnice constând în supravegherea video, audio și prin fotografiere, de către acesta, echivalează în concret cu lipsa unui mandat de supraveghere tehnică, în condițiile în care judecătorul de drepturi și libertăți care a emis mandatul inițial, nu a dispus ca supravegherea tehnică să fie realizată prin intermediul unui colaborator.

de remarcat și faptul că această procedură trebuie privită indispensabil de art. 150 alin. 5 C.pr.pen. (astfel cum s-a menționat chiar și în dispozitivul Deciziei H.P. nr. 64/2023), întrucât obținerea unui mandat special, conform art. 148 alin. 3 C.pr.pen., implică automat și o abordare specială, minuțioasă, astfel cum prevăd dispozițiile art. 150 alin. 5 C.pr.pen., fiind necesar a se învedera în mod concret judecătorului de drepturi și libertăți (printre altele), date cu privire la persoana care urmează a efectua aceste activități, descrierea dispozitivelor tehnice utilizate, ș.a.

Așadar, ceea ce s-a întâmplat în prezenta cauză nu reprezintă altceva decât o autorizare generală, prev. de art. 138 lit. c) C.pr.pen., care însă a fost punsă în aplicare de către D.I.I.C.O.T. - S.T. Constanța în mod nelegal, fără obținerea unui mandat special din partea unui judecător de drepturi și libertăți, așa cum ar fi impus dispozițiile speciale în această materie.

Pe de altă parte, în situația în care se va aprecia totuși, că aspectele sus invocate nu pot atrage sancțiunea nulității absolute, solicităm să constatați incidența nulității relative cu privire la toate înregistrările audio - video și a proceselor verbale de transcriere a discuțiilor înregistrate în mediul ambiental (cu anexe foto) purtate între colaboratorii autorizați și inculpat.

În acest sens, înțelegem să ne folosim de un exemplu elocvent din practica judiciară recentă, în care s-a reținut că: "în ceea ce privește natura juridică a nulității care intervine ca urmare a nerespectării de către procuror a dispozițiilor art. 148 alin. (3) Cod pr.pen., Curtea, analizând dispozițiile legale Incidente în cauză, constata ca, în speța, nerespectarea procedurii speciale instituite de dispozițiile art. 148 alin.3 Cod pr.pen., rap. la art. 150 alin. 5 Cod pr.pen., în interpretarea dată de ICCJ, prin Decizia nr.##/2023, privind dezlegarea unei chestiuni de drept (ce vizează necesitatea obținerii unui mandat de supraveghere tehnică în cazul în care procurorul apreciază ca este necesar ca investigatorul să poată folosi dispozitive tehnice de înregistrare, chiar dacă există un mandat de supraveghere tehnică de aceeași natură emis anterior, aceste dispoziții legale instituind o procedură specială, derogatorie de la prevederile art. 139 din Codul de procedură penală), atrage intervenirea unui caz de nulitate relativă, reglementat de dispozițiile art.282 Cod pr.pen.". În acest caz vătămarea drepturilor constă în administrarea unor mijloace de probă cu relevanță hotărâtoare în privința stabilirii vinovăției persoanei acuzate, în condiții de nelegalitate, ceea ce afectează dreptul persoanei acuzate de a beneficia de o procedură echitabilă, în ansamblul său .

Așadar, fie absolută, fie relativă, sancțiunea nulității este incidentă în cauză și, pe cale de consecință, impune excluderea mijloacelor de probă obținute în mod nelegal.

În ceea ce privește Decizia nr.##/2023 a I.C.C.J. (sus menționată), solicităm a avea în vedere faptul că, potrivit art. 477 alin. 3 C.pr.pen., "dezlegarea dată chestiunilor de drept este obligatorie pentru instanțe de la data publicării deciziei în M.Of. al României", fiind aplicabila cauzelor pendinte.

Astfel, pentru aplicabilitatea acestor dispoziții obligatorii este necesar ca, la momentul publicării în M.Of. al deciziei, cauza să se afle într-unui din momentele procesuale care permit invocarea unor cauze de nulitate ce vizează nerespectarea disp. art. 143 alin. 3 C.pr.pen. Mai exact, conform art. 282 alin. 3, alin. 4, lit. a) C.pr.pen., cauza să se afle în faza de urmărire penală sau în procedura camerei preliminare - condiție întrunită în prezenta cauză.

III. Încălcarea principiului loialității în administrarea probelor.

Principial, loialitatea probațiunii a fost apreciată ca o obligație ce se adresează organelor judiciare - singurele competente să administreze probe în procesul penal, arătând că acesta trebuie să fie apt a preveni, în special, inechitățile generate în materia constrângerii inculpatului de a da declarații ori a provocării inculpatului de a săvârși diverse infracțiuni, în scopul angajării răspunderii penale a acestuia .

În acest sens, Noul Cod de procedură penală a reglementat, în art. 101, principiul loialității administrării probelor, potrivit căruia:

(1) ##### oprit a se întrebuința violențe, amenințări ori alte mijloace de constrângere, precum și promisiuni sau îndemnuri în scopul de a se obține probe.

(2) Nu pot fi folosite metode sau tehnici de ascultare care afectează capacitatea persoanei de a-și aminti și de a relata în mod conștient și voluntar faptele care constituie obiectul probei.

Interdicția se aplică chiar dacă persoana ascultată își dă consimțământul la utilizarea unei asemenea metode sau tehnici de ascultare.

(3) ##### interzis organelor judiciare penale sau altor persoane care acționează pentru acestea să provoace o persoană să săvârșească ori să continue săvârșirea unei fapte penale, în scopul obținerii unei probe".

În același timp, s-a impus cu titlu de axiomă, imperativul conform căruia autoritățile statale trebuie să lupte împotriva criminalității și nu să o provoace, ceea ce a condus implicit la negarea oricărui drept al statului de a testa rezistența indivizilor în fața tentațiilor de a săvârși infracțiuni. A decide contrariul ar însemna (invariabil) validarea unui stat polițienesc, în care nu prevenția ar fi valorizată, ci dimpotrivă, represiunea, în care s-ar cultiva anxietatea (frica) Individului față de stat și nu față de lege (anxietatea penală).

Mai mult, chiar și în cazul în care se poate aprecia că un anumit individ are o predispoziție criminogenă, mai exact este tentat (și poate chiar are intenția) de a săvârși o infracțiune, această împrejurare (per se) nu ar putea fi de natură săjustifice actul provocator, întrucât, așa cum am arătat, statul nu are dreptul să testeze rezistența indivizilor în fața provocărilor criminogene (ci dimpotrivă, să prevină săvârșirea faptelor criminale), iar aceasta este valabilă indiferent de încărcătura criminogenă a fiecăruia dintre noi .

Totodată, trebuie făcută deosebirea între crearea circumstanțelor favorizante săvârșirii unei infracțiuni și determinarea săvârșirii acelei infracțiuni, în acest din urmă caz intenția criminală fiind creată prin (sau de) conduita agentului provocator, individul fiind împins să săvârșească fapta.

Într-o exprimare cât mai simplistă, diferența între cele două situații este tot una cu diferența dintre a invita și a împinge o persoană să lunece pe panta criminalității.

Pe baza acestor repere teoretice, se impune a face o analiză concretă a acțiunilor întreprinse pe de o parte, de organele autorității statului (prin intermediul investigatorilor sub acoperire precum și a colaboratorilor), iar pe de altă parte, a acțiunilor întreprinse de persoana inculpatului.

Așadar, ne vom raporta la finalitatea realizată, în raport de care (prin deducție logică) se va stabili dacă, fără implicarea agenților statului, persoana inculpată în cauză ar fi săvârșit ori nu, atunci, infracțiunea.

Astfel, din datele aflate la dosarul cauzei, se cunosc următoarele:

- Inculpatul este lipsit de antecedente penale, nefiind cunoscută organelor judiciare ca o persoană cu un eventual potențial criminogen ;
- Actul de sesizare ce a stat la baza declanșării anchetei penale în prezenta cauză nu a vizat eventuale infracțiuni potențial săvârșite de inculpat;
- Toate cele 3 acte materiale s-au realizat exclusiv prin intermediul colaboratorilor cu identitate reala;
- Nu există niciun alt act material săvârșit de inculpat, către un terț, în toată perioada de timp anchetată;
- în toate cele 3 cazuri, inițiativa de a da mita a aparținut colaboratorilor cu identitate reala
- aceștia din urmă acționând în această manieră la solicitarea agenților statului (investigatorilor sub acoperire).

În acest context se pun următoarele întrebări legitime:

-De ce organele autorității statului nu au acționat procedând la prinderea inculpatului, imediat după ce au constatat săvârșirea primului act material al infracțiunii de luare de mita, ci au preferat să creeze scenariul și condițiile săvârșirii celorlalte 2 acte materiale?

-##### organele autorității statului (prin intermediul colaboratorilor cu identitate reala), nu i-ar fi oferit inculpatului sume de bani în scopul menționat în actul de sesizare, ar mai fi săvârșit acțiunile imputate? Cu alte cuvinte, în lipsa activității acestora, ar mai fi săvârșit inculpatul infracțiunea ?

Răspunsurile se întrevăd cu ușurință.

Astfel, în ce privește prima întrebare, răspunsul va porni de la dispozițiile art. 101 alin. 3 C.pr.pen. potrivit căruia organelor judiciare penale sau altor persoane le este interzis expres să provoace o persoană să comită ori să continue săvârșirea unei fapte penale, în scopul obținerii unei probe care să fundamenteze acuzația formulată în raport de infracțiunea ce a constituit produs al provocării.

Contrar textului de lege sus - menționat, organele autorității statului, deși au constatat în mod nemijlocit săvârșirea primului act material al infracțiunii, aceasta fiind flagrantă , nu au acționat la timp în sensul prinderii inculpatului ci, dimpotrivă, în continuare, au plănuit ademenirea acestuia spre a-i testa rezistența în fața tentației de a săvârși noi infracțiuni.

În aceasă manieră de abordare agenții statului au depășit (cu mult) o atitudine pur pasivă pe care ar fi trebuit să o manifeste și au acționat ca "agenți provocatori", apelând la o stratagemă de anchetă prin intermediul căreia, în scopul obținerii a cât mai multor probe care să susțină o acuzație cât mai gravă, au determinat-o pe inculpată să continue săvârșirea infracțiunilor investigate ulterior.

Cel mai probabil, organele judiciare au apreciat că 3 acte materiale ale infracțiunii sunt mai multe și mai bune pentru anchetă, decât un singur act material, iar inculpatul va fi mai aspru pedepsit pentru o infracțiune continuată decât pentru o infracțiune simplă. Astfel (și doar din aceste cauze) s-a ajuns ca inculpatul să comită cele 3 acte materiale ale infracțiunii .

În ce privește răspunsul la cea de-a doua întrebare de mai sus, acesta nu poate fi decât negativ, în sensul că inculpatul nu ar fi vândut săvârșit infracțiunile în lipsa cererilor insistente ale colaboratorilor cu identitate reala în acest sens. Astfel, este de observat că nu există niciun fel de date sau informații care să susțină bănuiala rezonabilă că inculpatul s-ar fi implicat în în săvârșirea de infracțiuni, fără intervenția provocatorie a organelor autorității de stat.

În acest sens sunt elocvente nenumărate hotărâri ale Curții Europene a Drepturilor Omului, dintre care exemplificăm cauza ##### de ##### c. Portugaliei, în care s-a constatat că autoritățile naționale nu au avut motive să considere că o anumită persoană era implicată în traficul de droguri atunci când acesta nu avea antecedente penale, nu făcea obiectul vreunei alte investigații și nu exista vreo probă care să sugereze că avea o predispoziție de a deveni parte în vânzarea de droguri până la momentul intervenției organelor de urmărire penală .

În același sens, menționăm cu titlu de exemplu decizia penală nr. ##/2017 pronunțată chiar de Curtea de Apel Constanța, în care s-a reținut: "Analizând intenția, ca formă de vinovăție, Curtea reține că nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunilor ce au făcut obiectul sesizării, deoarece nu au fost săvârșite cu conștiința liberă, respectiv cu forma de vinovăție prevăzută de lege, câtă vreme decizia inculpatului a fost luată în urma unei provocări active din partea investigatorilor sub acoperire. Pe baza principiului in dubio pro reo, Curtea reține că, dacă

investigatorii sub acoperire nu ar fi procedat în maniera descrisă, inculpatul nu ar fi primit banii respectivi, astfel că provocarea activă din partea acestora a dus la imposibilitatea stabilirii cu certitudine dacă, în lipsa instigării săvârșite de către investigatorul subacoperire, inculpatul ar fi adoptat vreodată rezoluția de a se implica în activități infracționale".

Prin urmare, conchidem și apreciem că hotărârea inculpatei de a săvârșii infracțiunile a fost determinată de conduita agenților provocatori, care i-au creat toate condițiile și au împins-o să lungească pe panta criminalității.

În ceea ce privește sancțiunea ce trebuie să intervină pentru nerespectarea principiilor loialității în administrarea probelor, aceasta nu poate fi decât aceea a nulității absolute.

În acest sens, în doctrină s-a afirmat (pe bună dreptate), că "provocarea constituie una dintre sursele nulităților absolute având ca efect subsecvent excluderea probelor obținute" .

În același sens, Curtea Constituțională a statuat prin decizia nr. ###:/2017 că "incidența oricăruia dintre cazurile de la art. 101 C.pr.pen. atrage întotdeauna nulitatea absolută" , fiind interzisă condamnarea penală pentru o infracțiune pe care autorul nu ar fi comis-o dacă nu ar fi fost determinat de către agenții statului.

Tot astfel, din perspectivă probatorie, pentru ca un proces să fie echitabil în sensul art. 6 paragraf 1 din Convenție, "orice probă obținută printr-o provocare din partea poliției trebuie respinsă" .

Numai astfel pot fi create limitele exercitării activităților de urmărire penală în cadrul unei anchete proactive, în vederea protecției cetățenilor împotriva provocărilor provenite de la agenții statului, precum și în scopul protecției integrității sistemului justiției penale, care ar fi supusă riscului compromiterii dacă instanțele ar lua în considerare probele rezultate din practici vădit inacceptabile ale reprezentanților statului însărcinați cu aplicarea legii. În egală măsură, se asigură credibilitatea sistemului de justiție penală și se garantează principiul aflării adevărului.

IV. Nulitatea absolută a tuturor actelor de urmărire penală efectuate cu depășirea limitelor actului de sesizare (procesul -verbal de sesizare din oficiu) și în afara cadrului procesual stabilit prin ordonanța de începere a urmăririi penale "in rem" .

După cum am arătat, în prezenta cauză organele de urmărire penală s-au sesizat din oficiu prin proces - verbal în care nu se face mențiune despre inculpat.

Ulterior, în baza actului de sesizare sus - menționat, procurorul de caz a dispus începerea urmăririi penale "in rem".

Așadar, în acest cadru procesual, determinat prin actul de sesizare și dispoziția de începere a urmăririi penale "in rem", au fost efectuate acte de urmărire penală prin care s-a stabilit (și probat) cu exactitate situația de fapt incriminată ca infracțiune.

Ulterior, după documentarea celor trei acte materiale sus - menționate procurorul de caz dispune extinderea urmăririi penale (tot) in rem față de inculpat

Astfel, trecând peste faptul că începerea sau extinderea urmăririi penale "in rem" nu se dispune (niciodată!), față de o persoană, ci numai față de faptă (chiar dacă autorul este indicat sau cunoscut - conf. art. 305 alin. 1 C.pr.pen.), organele de urmărire penală au nesocotit limitele sesizării inițiale care privea săvârșirea infracțiunii de către alte persoane decât inculpatul din prezenta cauza.

Cu titlu prealabil este de menționat că precizarea inserată în ordonanța de începere a urmăririi penale "in rem", în sensul că urmărirea penală se începe și față de "alte persoane

neidentificate", nu poate avea nicio relevanță întrucât o asemenea sesizare față de "alte persoane neidentificate" fără alte elemente descriptive concrete ale stării de fapt, este mult prea generică și imprecisă pentru a putea fi considerată conformă.

De altfel, practica judiciară a constatat în nenumărate cazuri nelegalitatea procesului verbal de sesizare din oficiu cauzată de lipsa în concret a oricăror elemente descriptive ale stării de fapt, reținând că acest mod de sesizare a condus, practic, la o activitate de tip "fishing" prin crearea în mod artificial a cadrului procesual, pentru ca organele de cercetare penală să caute potențiale fapte antisociale comise de persoane determinate .

În același timp este de notat și faptul că actul de sesizare ce stă la baza declanșării unei urmăriri penale impune, prin el însuși, limitele urmăriri penale, în mod similar cu actul de sesizare al instanței de judecată (rechizitoriul) care impune limitele judecății (conf. art. 371 C.pr.pen.: judecata se mărginește la faptele și la persoanele arătate în actul de sesizare), cu deosebirea că organul de urmărire penală are posibilitatea de a dispune extinderea urmăriri penale cu privire la alte fapte (conf. art. 311 C.pr.pen.), printr-o ordonanță emisă în acest scop, iar după emiterea acesteia, va putea efectua orice acte de urmărire penală necesare în cauză cu privire la aceste "alte fapte".

Așadar, pe baza considerentelor menționate, putem trage concluzia că urmărirea penală "in rem" declanșată prin ordonanța procurorului de caz putea privi numai infracțiunile săvârșite de persoanele menționate în procesul verbal de sesizare din oficiu, nu și fapta de inculpat.

Cu toate acestea, după cum am arătat, fără a exista o ordonanță de începere a urmăriri penale "in rem" față de faptele potențial săvârșite de inculpat, organele de urmărire penală au efectuat acte de urmărire prin care s-a stabilit (și probat) cu exactitate situația de fapt incriminată ca infracțiune în privința sa, respectiv ce/e 3 acte materiale reținute în sarcina acestuia.

Așadar, până la momentul emiterii ordonanței (de începere a urmăriri penale in rem față de faptele potențial săvârșite de inculpat), organele de urmărire penală probaseră deja integral săvârșirea celor 3 acte materiale consumate ale infracțiunii, în lipsa unui act de sesizare cu privire la faptele potențial săvârșite de inculpat, și fără a fi emis în prealabil o ordonanță de extindere a urmăriri penale "in rem".

Toate aceste aspecte de nelegalitate atrag nulitatea absolută a tuturor actelor de urmărire penală efectuate cu depășirea limitelor actului de sesizare (procesul - verbal de sesizare din oficiu) și în afara cadrului procesual stabilit prin ordonanța de începere a urmăriri penale "in rem".

Pe cale de consecință, solicităm să constatați nulitatea absolută a tuturor actelor de urmărire penală privind săvârșirea tuturor infracțiunilor reținute în sarcina inculpatului, și excluderea tuturor mijloacelor de probă referitoare cu privire la aceste acte materiale.

Prin adresa nr. #####/P/2021 din 27.03.2024, Parchetul de pe lângă Tribunalul Constanța a depus la dosarul cauzei concluzii scrise formulate de către procurorul de ședința cu privire la cererile și excepțiile invocate, solicitându-se respingerea acestora ca neîntemeiate.

La termenul de judecată din data de 09.04.2024, cauza a rămas în pronunțare.

Analizând actele și lucrările dosarului, judecătorul de cameră preliminară reține că, potrivit art. 342 cod procedură penală, obiectul procedurii de cameră preliminară îl constituie verificarea, după trimiterea în judecată, a următoarelor elemente:

-competența instanței sesizate prin rechizitoriu, dar și competența organelor de urmărire penală;

- legalitatea sesizării instanței;
- legalitatea administrării probelor;
- legalitatea efectuării actelor de urmărire penală.

Rezultă că în procedura de cameră preliminară se exercită un control de legalitate cu privire la actele procurorului, cu privire la competența de a efectua urmărirea penală, cu privire la competența instanței de a soluționa în fond cauza, cu privire la legalitatea actului de sesizare, și anume dacă acesta a fost verificat sub aspectul legalității și temeiniciei de procurorul ierarhic superior, dacă cuprinde mențiunile obligatorii prevăzute de art. 328 cod procedură penală, dacă sunt descrise toate faptele pentru care s-a dispus trimiterea în judecată, precum și dacă procurorul a dispus cu privire la toate faptele și la toți inculpații trimiși în judecată.

Totodată, judecătorul verifică dacă probele au fost administrate în cursul urmăririi penale cu respectarea regulilor de administrare în vigoare la data administrării acestora, precum și dacă actele de urmărire penală sunt efectuate în conformitate cu dispozițiile legale în vigoare la data efectuării acestora.

Prin urmare, în această procedură nu se verifică aspecte legate de temeinicia probelor sau a trimiterii în judecată, caracterul complet al urmăririi penale sau utilitatea probelor administrate în cursul urmăririi penale, asupra acestor aspecte pronunțându-se numai judecătorul fondului.

În ceea ce privește competența organelor de urmărire penală și a instanței sesizate prin rechizitoriu, judecătorul de cameră preliminară constată că nu au fost invocate și nici din oficiu nu se impun a fi invocate, excepții privitoare la aceste aspecte.

Analizând legalitatea sesizării instanței, judecătorul de cameră preliminară reține că, în conformitate cu dispozițiile art. 328 alin.1 și 2 N.C.p.p. rechizitoriul se limitează la faptele și persoanele pentru care s-a efectuat urmărirea penală și cuprinde în mod corespunzător mențiunile prevăzute de art. 286 alin.2, date privitoare la faptele reținute în sarcina inculpatului, încadrarea juridică a acestuia, probele și mijloacele de probă, cheltuielile judiciare, dispoziția de trimitere în judecată, precum și alte mențiuni necesare pentru soluționarea cauzei.

Judecătorul de cameră preliminară reține că rechizitoriul este verificat sub aspectul legalității și temeiniciei de către prim procuror, că în rechizitoriu se arata numele și prenumele persoanelor care trebuie citate în instanță, cu indicarea calității lor în proces și locul unde urmează a fi citate, faptele pentru care inculpatul a fost trimis în judecată fiind în mod cuprinzător descrise în actul de sesizare.

În urma verificării rechizitoriul nr. #####/P/2021 din 15.06.2023 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Constanța, judecătorul de cameră preliminară constată că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege în ceea ce privește conținutul și forma acestuia, instanța fiind legal sesizată.

I.Cereri și excepții formulate la data de 12.09.2023 (fila 21 dosar de cameră preliminară)

În ceea ce privește critica adusă actului de sesizare ce vizează lipsa de claritate a acuzației, judecătorul reține că la momentul întocmirii actului de sesizare al instanței, sub aspectul conținutului rechizitoriului, trebuie respectate dispozițiile art.328 Cod procedură penală, pentru conturarea obiectului judecății, dar și pentru a garanta inculpatului exercitarea unei apărări efective. Exigențele în materia conținutului rechizitoriului trebuie analizate într-o deplină corespondență cu conținutul concret al faptelor cu privire la care s-a dispus trimiterea în judecată a inculpaților și a probelor care au fundamentat aprecierea procurorului în acest sens.

S-a statuat în teoria și practica judiciară că prin sintagma „faptă arătată în actul de sesizare” nu se poate înțelege doar simpla referire la o anumită infracțiune menționată în succesiunea activității inculpatului, ci descrierea detaliată a acelei fapte într-un mod susceptibil de a produce consecințe juridice, respectiv de a investi instanța, garanții procesuale menite să asigure aflarea adevărului, dreptul de apărare al celui judecat și mai ales dreptul la un proces echitabil.

Ceea ce este esențial este ca fapta să fie prezentată cu toate elementele ce au relevanță penală, sub aspectul conținutului unei infracțiuni, fapt ce înlătură orice îndoială cu privire la obiectul judecății și nu îl împiedică pe inculpat a se apăra.

Art.6 paragraf 3 lit.a din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale recunoaște acuzatului dreptul de a fi informat, în mod detaliat, nu numai cu privire la cauza acuzației, adică cu privire la faptele materiale de care este acuzat, dar și cu natura acuzației, respectiv încadrarea juridică a faptelor. Din această perspectivă, în cauza *Mattoccia c.Italiei*, Curtea europeană a constatat că informațiile conținute în acuzație cu privire la detaliile esențiale privind locul și timpul săvârșirii infracțiunii erau vagi și contradictorii, fiind încălcat dreptul la un proces echitabil, care ar fi trebuit să garanteze reclamantului oportunitatea și posibilitatea de a se apăra într-o modalitate concretă și efectivă.

În jurisprudența sa, Curtea de la Strasbourg a explicat ce se înțelege prin „cauză” și „natura acuzației”, aduse împotriva unei persoane, în hotărârea din 24.10.1996 privind cauza *De T.Torres contra Spaniei*, arătând că acestea se referă la faptele materiale imputate care stau la baza acuzației, la calificarea juridică a acestora, precum și la circumstanțele agravante existente, iar informarea în mod amănunțit asupra faptelor imputate și încadrarea juridică a acestora, nu ar trebui, în niciun caz, să fie ulterioară dispoziției de trimitere în judecată.

În hotărârea din 25 iulie 2000 privind cauza *Mattoccia contra Italiei*, în cauzele ##### contra Franței din 19 decembrie 2006, *Pelissier și Sassy contra Franței* din 23 martie 1999 și ##### contra Ungariei din 1 martie 2001, Curtea a considerat de asemenea, că o informare precisă și completă cu privire la faptele care se reproșează acuzatului și a calificării juridice reprezintă o condiție esențială pentru echitatea procedurilor judiciare, apreciindu-se că aceasta trebuie făcută inclusiv prin intermediul actului de acuzare, care nu trebuie să fie caracterizat prin imprecizie cu privire la aspecte esențiale, sens în care s-a exemplificat locul și data comiterii infracțiunii imputate, concluzionând că neregulile din actul de sesizare cu privire la faptele pentru care este acuzată o persoană și încadrările juridice ar conduce la imposibilitatea pregătirii apărării cu privire la acuzațiile aduse.

Instanța de la Strasbourg a decis că există o legătură evidentă între dispozițiile cuprinse în art.6 paragr.1 lit.a și cele din art.6 paragr.3 lit.b, că este necesar ca autoritățile naționale să depună o maximă diligență cu privire la modul în care se face notificarea acuzației către cel interesat, deoarece actul de acuzare are un rol determinant în procedura penală; începând cu data notificării, persoana în cauză este oficial avizată despre baza factuală și juridică a învinuirii ce i se aduce.

Curtea Europeană a considerat că, în materie penală, o informare precisă și completă cu privire la faptele ce se reproșează acuzatului și a calificării lor juridice reprezintă o condiție esențială a unui proces echitabil garantat de art.6 paragr.1 din Convenție și a decis că statele contractante au obligația de a adopta măsuri pozitive care să garanteze respectarea efectivă a drepturilor înscrise în art.6.

S-a statuat în raport de toate aceste considerații, că sesizarea instanței va fi legal efectuată doar în situația în care în dispozitivul actului de trimitere în judecată este menționată fapta cu încadrarea ei juridică, în legătură cu care s-au efectuat acte de urmărire penală, în funcție de care inculpatul și-ar putea efectua o apărare adecvată în lumina art.6 paragr.3 lit.b din Convenția Europeană.

Astfel, potrivit jurisprudenței și doctrinei constante în materie, verificarea rechizitoriului ca act de sesizare a instanței poartă asupra actului de sesizare propriu-zis, asupra îndeplinirii condițiilor prevăzute de lege cu privire la conținutul actului de sesizare și asupra respectării dispozițiilor art. 328 C.p.p. “Instanța verifică în cadrul acestui criteriu și claritatea acuzației (descrierea faptei cu suficiente elemente încât să rezulte concordanța cu norma penală și să facă înțeles obiectul judecății). Acuzațiile trebuie să fie formulate într-o manieră suficient de clară încât să dea posibilitatea persoanei inculpate să înțeleagă, chiar beneficiind de sprijinul unor specialiști ai dreptului (avocați, consilieri juridici), ce anume i se reproșează de către autorități și care este semnificația penală a conduitei sale (încadrare juridică și implicit tratament sancționator.”(Mihail #####, Procedură penală. Partea specială. pag. 116)

În același timp, trebuie menționat că satisfacerea exigențelor art. 6, paragraful 1 din ####, în sensul dreptului la un proces echitabil, paragraful 3 lit. a), în sensul că orice acuzat are, în special, dreptul să fie informat, în termenul cel mai scurt, într-o limbă pe care o înțelege și în mod amănunțit, asupra naturii și cauzei acuzației aduse împotriva sa și paragraful 3 lit. b), în sensul dreptului la apărare, presupune o descriere adecvată în rechizitoriu a naturii și cauzei învinuirii ce i se aduce, determinarea precisă a persoanei și a faptei, pe ce probe este bazată acuzația, încadrarea în drept, respectiv încadrarea juridică a fiecărei fapte.

De asemenea, trebuie subliniat că potrivit art. 371 C. proc. pen., judecata se mărginește la faptele și la persoanele arătate în actul de sesizare a instanței, nemaexistând posibilitatea extinderii procesului penal cu privire la alte fapte/persoane, așa cum permitea vechea reglementare procesual penală.

Pentru a satisface cerințele art. 371 C. proc. pen. este necesar ca fapta să fie prezentată în rechizitoriu în toate elementele ce prezintă relevanță penală, sub aspectul conținutului unei infracțiuni, pentru a înlătura orice îndoială că fapta face obiectul judecății, creându-se astfel posibilitatea inculpatului să se apere și instanței să se pronunțe asupra temeiniciei acuzației.

Totodată, în analizarea regularității actului de sesizare a instanței, este necesar a se avea în vedere și separația funcțiilor judiciare, în sensul că procurorul este cel care trebuie să consemneze în rechizitoriu toate elementele legate de fapta reținută și de încadrarea juridică a acesteia și astfel să-și exprime clar voința cu privire la limitele sesizării, iar nu instanța să fie cea care să deducă sau să intuiască momentul actele materiale reținute în sarcina fiecărui inculpat, persoanele prejudiciate și intervalul de timp în care acestea au fost comise.

Aplicând aceste considerații jurisprudențiale în cauza dedusă judecății, se constată că prin rechizitoriul nr. #####/P/2021 din data de 15.06.2023, s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatului #####, pentru săvârșirea a două infracțiuni de luare de mită, fapte prev. și ped. de art.289 alin.1 C.p. și trei infracțiuni de fals informatic, fapte prev. și ped. de art. 325 C.p., toate cu aplic. art. 38 alin.1 C.p.

În fapt, s-a reținut că numitul ##### ce funcționează în cadrul cabinetului medical de asistență medical primară ##### SRL implementează în RENV și SIUI

servicii medicale de vaccinare pe numele unor persoane care nu au beneficiat în realitate de vaccin, le-a decontat, și a primit de la diverșii clienți câte 100 euro/pacient în schimbul facilitării pe nedrept a unor certificate verzi digitale COVID 19 de către solicitanți.

S-a arătat că situația de fapt mai sus expusă se susține cu următoarele mijloace de probă: Declarații suspect; Declarații inculpat; Declarații martori; Procesele-verbale întocmite de organele de cercetare ale poliției judiciare; Procesele-verbale de redare a convorbirilor telefonice; Procesele-verbale de efectuare a perchezițiilor domiciliare și la sediul profesional; Fotografii judiciare; Înscrieri; ##### de cazier judiciar.

În drept, s-au arătat următoarele:

Faptele inculpatului ##### care, în calitate de medic de familie cu cabinet în localitatea #####, la data de 28.02.2022, i-a solicitat și chiar a primit suma de 600 lei de la numitul #####, pentru a-i emite un certificat de vaccinare anticovid, căruia i-a și predat certificatul fără ca vaccinul să fie efectiv realizat, și tot cu această ocazie, a instigat-o pe #####, asistentă la cabinetul medical al inculpatului, ca aceasta, fără vinovăție, să introducă date nereale în sistemul informatic de evidență a persoanelor vaccinate anticovid – datele lui ##### ca fiind persoană care s-a vaccinat, deși acesta nu se vaccinase efectiv – , întrunesc elementele constitutive ale unei infracțiuni de luare de mită, faptă prev. și ped. de art.289 alin.1 C.p. și o infracțiune de instigare la fals informatic, faptă prev. și ped. de art. 52 rap. la art. 325 C.p.

Faptele inculpatului ##### care, în calitate de medic de familie cu cabinet în localitatea #####, la data de 11.04.2022 i-a solicitat și chiar a primit suma de 600 lei numitului #####, pentru a-i emite un certificat de vaccinare anticovid, căruia i-a și predat certificatul fără ca vaccinul să fie efectiv realizat, și tot cu această ocazie, a instigat-o pe #####, asistentă la cabinetul medical al inculpatului, ca aceasta, fără vinovăție, să introducă date nereale în sistemul informatic de evidență a persoanelor vaccinate anticovid – datele lui #####, fiind persoană care s-a vaccinat, deși acesta nu se vaccinase efectiv – , întrunesc elementele constitutive ale unei infracțiuni de luare de mită, faptă prev. și ped. de art.289 alin.1 C.p. și o infracțiune de instigare la fals informatic, faptă prev. și ped. de art. 52 rap. la art. 325 C.p.

Fapta inculpatului ##### care, în calitate de medic de familie cu cabinet în localitatea #####, la data de 12.04.2022, a instigat-o pe #####, asistentă la cabinetul medical al inculpatului, ca aceasta, fără vinovăție, să introducă date nereale în sistemul informatic de evidență a persoanelor vaccinate anticovid – datele lui ##### ca fiind persoană care s-a vaccinat, deși acesta nu se vaccinase efectiv – , întrunește elementele constitutive ale unei infracțiuni de instigare la fals informatic, faptă prev. și ped. de art. 52 rap. la art. 325 C.p.

S-a mai arătat că inculpatul ##### a săvârșit două infracțiuni de luare de mită, fapte prev. și ped. de art.289 alin.1 C.p. și trei infracțiuni de instigare la fals informatic, faptă prev. și ped. de art. 52 rap. la art. 325 C.p.

Contrar celor arătate de apărare, judecătorul de cameră preliminară reține că procurorul de caz a descris fiecare acțiune ce compune elementul material al fiecărei infracțiuni, arătându-se în mod clar în actul de sesizare faptul că „i-a solicitat și chiar a primit suma de 600 lei”, precum și că „a instigat-o pe #####, asistentă la cabinetul medical al inculpatului, ca aceasta, fără vinovăție, să introducă date nereale în sistemul informatic”.

Faptul că probele sunt redată în cuprinsul rechizitoriului fără o minimă prelucrare (astfel cum susține apărarea), nu reprezintă un motiv pentru a se constata neregularitatea acestuia, modul de expunere a probelor fiind o chestiune ce ține de opțiunea redactorului rechizitoriului, existând, totodată, și o analiză coroborată a acestora, atât inserată după prezentarea probelor, cât și la secțiunea în drept, filele 56, 57 și 59 din actul de sesizare.

Astfel, se constată că rechizitoriul cuprinde o descriere detaliată a faptelor reținute în sarcina inculpatului, procurorul de caz stabilind, pe baza probelor administrate în cauză, faptele reținute în sarcina inculpatului, modalitatea în care au fost descrise faptele permițând judecătorului fondului să stabilească clar limitele acuzației aduse.

În ceea ce privește solicitarea de înlăturare a tuturor mijloacelor de probă pentru motivul încălcării principiului loialității administrării probelor (susținându-se că inculpatul ar fi fost provocat de către organele judiciare să comită ori să continue săvârșirea unei fapte penale), judecătorul de cameră preliminară reține că aceste critici sunt nefondate având în vedere următoarele aspecte:

Potrivit dispozițiilor art. 101 alin. 3 C.pr.pen., "este interzis organelor judiciare sau altor persoane care acționează pentru acestea să provoace o persoană să săvârșască ori să continue săvârșirea unei fapte penale, în scopul obținerii de probe."

Textul de lege interzice în cuprinsul alineatului 1) obținerea de probe prin constrângere în formele prevăzute acolo (prin întrebuintarea de violențe, amenințări ori alte mijloace de constrângere, promisiuni și îndemnuri), iar în alineatul 2 se referă expres la determinarea săvârșirii sau continuării săvârșirii unei infracțiuni, în scopul obținerii de probe.

Principiul loialității administrării probelor instituie astfel regula potrivit căreia este interzisă utilizarea oricărei strategii sau manopere ce are ca scop administrarea, cu rea-credință, a unui mijloc de probă sau care are ca efect provocarea comiterii unei infracțiuni, dacă prin aceste mijloace se aduce atingere demnității persoanei, drepturilor acesteia la un proces echitabil sau la viața privată.

Potrivit art. 148 Cod procedură penală:

(1) Autorizarea folosirii investigatorilor sub acoperire se poate dispune de procurorul care supraveghează sau efectuează urmărirea penală, pe o perioadă de maximum 60 de zile, dacă:

a) există o suspiciune rezonabilă cu privire la pregătirea sau săvârșirea unei infracțiuni contra securității naționale prevăzute de Codul penal și de alte legi speciale, precum și în cazul infracțiunilor de trafic de droguri, trafic de arme, trafic de persoane, acte de terorism sau asimilate acestora, de finanțare a terorismului, spălare a banilor, falsificare de monede ori alte valori, falsificare de instrumente de plată electronică, șantaj, lipsire de libertate, evaziune fiscală, în cazul infracțiunilor de corupție, al infracțiunilor asimilate infracțiunilor de corupție, al infracțiunilor împotriva intereselor financiare ale Uniunii Europene, al infracțiunilor care se săvârșesc prin sisteme informatice sau mijloace de comunicare electronică ori în cazul altor infracțiuni pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de 7 ani sau mai mare ori există o suspiciune rezonabilă că o persoană este implicată în activități infracționale ce au legătură cu infracțiunile enumerate mai sus;

b) măsura este necesară și proporțională cu restrângerea drepturilor și libertăților fundamentale, date fiind particularitățile cauzei, importanța informațiilor sau a probelor ce urmează a fi obținute ori gravitatea infracțiunii;

c) probele sau localizarea și identificarea făptuitorului, suspectului ori inculpatului nu ar putea fi obținute în alt mod sau obținerea lor ar presupune dificultăți deosebite ce ar prejudicia ancheta ori există un pericol pentru siguranța persoanelor sau a unor bunuri de valoare.

Potrivit alin. (10) al aceluiași articol, În situații excepționale, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alin. (1), iar folosirea investigatorului sub acoperire nu este suficientă pentru obținerea datelor sau informațiilor ori nu este posibilă, procurorul care supraveghează sau efectuează urmărirea penală poate autoriza folosirea unui colaborator, căruia îi poate fi atribuită o altă identitate decât cea reală. Dispozițiile alin. (2)-(3) și (5)-(9) se aplică în mod corespunzător.

Potrivit art. 150 Cod procedură penală:

(1) Participarea autorizată la anumite activități în condițiile art. 138 alin. (11) se poate dispune de către procurorul care supraveghează sau efectuează urmărirea penală, pe o perioadă de maximum 60 de zile, dacă:

a) există o suspiciune rezonabilă cu privire la pregătirea sau săvârșirea unei infracțiuni de trafic de droguri, trafic de arme, trafic de persoane, acte de terorism, spălare a banilor, falsificare de monede ori alte valori, șantaj, lipsire de libertate, evaziune fiscală, în cazul infracțiunilor de corupție, al infracțiunilor asimilate infracțiunilor de corupție și al infracțiunilor împotriva intereselor financiare ale Uniunii Europene sau în cazul altor infracțiuni pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de 7 ani sau mai mare ori dacă există o suspiciune rezonabilă că o persoană este implicată în activități infracționale care au legătură, potrivit art. 43, cu infracțiunile enumerate mai sus;

b) măsura este necesară și proporțională cu restrângerea drepturilor și libertăților fundamentale, date fiind particularitățile cauzei, importanța informațiilor sau a probelor ce urmează a fi obținute ori gravitatea infracțiunii;

c) probele nu ar putea fi obținute în alt mod sau obținerea lor ar presupune dificultăți deosebite ce ar prejudicia ancheta ori un pericol pentru siguranța persoanelor sau a unor bunuri de valoare.

Judecătorul de cameră preliminară reține că, inițial, organele de urmărire penală s-au sesizat cu privire la faptul că numitul #####, în calitate de medic aflat în relații contractuale cu ##### Județeană de Asigurări de ##### Constanța (CJAS), au înscris în Registrul Electronic Național de Vaccinare (RENV) date neconforme în baza cărora s-au eliberat certificate verzi digitale COVID 19 pe numele unor persoane care nu au fost vaccinate împotriva acestui virus.

Din investigațiile efectuate de organele de cercetare penală au rezultat indicii că activitatea infracțională ar fi una de proporții, iar în cauză, judecătorul de drepturi și libertăți din cadrul Tribunalului Constanța a emis mandatele de supraveghere tehnică nr.1574-1576, #####.11.2021, măsuri autorizate prin încheierea nr.###/22.11.2021, pentru perioada 22.11.2021 – 21.12.2021.

În urma investigațiilor efectuate de organele de anchetă a rezultat că și numitul ##### ce funcționează în cadrul cabinetului medical de asistență medical primară ##### SRL implementează în RENV și SIUI servicii medicale de vaccinare pe numele unor persoane care nu au beneficiat în realitate de vaccin, le-a decontat, și a primit de la diverșii clienți câte 100 euro/pacient în schimbul facilitării pe nedrept a unor certificate verzi digitale COVID 19

de către solicitanți; ##### (CNP #####) folosește numărul de telefon 0735.998.657.

Ulterior, măsurile de supraveghere tehnică autorizate prin încheierea nr.###/22.11.2021, au fost prelungite prin încheierea nr.###/21.12.2021; prin aceasta din urmă încheiere au fost autorizate și alte măsuri de supraveghere tehnică constând în:

1. Încuviințarea supravegherii tehnice constând în interceptarea comunicațiilor ori a oricărui tip de comunicare la distanță, efectuată de la și către numărul de telefon 0735.998.657 (utilizator #####), precum și localizarea acestuia, pe o perioadă de 30 de zile, începând cu 20.12.2021 până la 18.01.2022 inclusiv (mandat de supraveghere tehnică nr.1660/20.12.2021).

2. Încuviințarea supravegherii tehnice constând în supravegherea video, audio sau prin fotografiere a numitului ##### (CNP #####), precum și a oricărei persoane cu care acesta vine în contact, pe o perioadă de 30 de zile, începând cu 20.12.2021 până la 18.01.2022 inclusiv (mandat de supraveghere tehnică nr.1661/20.12.2021).

Prin încheierea nr.##/18.01.2022, judecătorului de drepturi și libertăți din cadrul Tribunalului Constanța a dispus prelungirea măsurilor de supraveghere tehnică sus-menționate, de la 19.01.2022 până la 17.02.2022 inclusiv.

Din conținutul înregistrărilor convorbirilor telefonice interceptate în baza mandatele de supraveghere tehnică nr.1574-1576, #####.11.2021, măsuri autorizate prin încheierea nr.###/22.11.2021, prelungite prin încheierea nr.###/21.12.2021, au rezultat indicii potrivit căror medicii ##### și #####, vorbesc cu câteva persoane, aparent codificat, suspiciunea fiind că acestea vorbesc despre certificate verzi digitale COVID 19.

Din investigațiile efectuate au rezultat suspiciuni că ##### este ajutat de #####, în eliberarea de certificate verzi digitale COVID 19 către diferite persoane, fără ca acestea să fie vaccinate în mod efectiv.

Prin încheierea nr. ##/21.01.2022, judecătorului de drepturi și libertăți din cadrul Tribunalului Constanța au fost autorizate măsuri de supraveghere tehnică privind pe #####, după cum urmează:

1. Încuviințarea supravegherii tehnice constând în interceptarea comunicațiilor ori a oricărui tip de comunicare la distanță, efectuată de la și către numărul de telefon 0722.355.456 (utilizator #####), precum și localizarea acestuia, pe o perioadă de 30 de zile, începând cu 21.01.2022 până la 19.02.2022 inclusiv (mandat de supraveghere tehnică nr.126/21.01.2022).

2. Încuviințarea supravegherii tehnice constând în supravegherea video, audio sau prin fotografiere a numitului ##### (CNP #####), precum și a oricărei persoane cu care acesta vine în contact, pe o perioadă de 30 de zile, începând cu 21.01.2022 până la 19.02.2022 inclusiv (mandat de supraveghere tehnică nr.127/21.01.2022).

Prin încheierea nr.###/22.02.2022, judecătorului de drepturi și libertăți din cadrul Tribunalului Constanța au fost autorizate în continuare măsuri de supraveghere tehnică privind pe ##### și pe #####, după cum urmează:

1. Încuviințarea supravegherii tehnice constând în interceptarea comunicațiilor ori a oricărui tip de comunicare la distanță, efectuată de la și către numărul de telefon 0735.998.657 (utilizator #####), precum și localizarea acestuia, pe o perioadă de 30 de zile, începând cu 24.02.2022 până la 25.03.2022 inclusiv (mandat de supraveghere tehnică nr.338/24.02.2022).

2. Încuviințarea supravegherii tehnice constând în supravegherea video, audio sau prin fotografiere a numitului ##### (CNP #####), precum și a oricărei persoane cu care acesta vine în contact, pe o perioadă de 30 de zile, începând cu 24.02.2022 până la 25.03.2022 inclusiv (mandat de supraveghere tehnică nr.339/24.02.2022).

3. Încuviințarea supravegherii tehnice constând în interceptarea comunicațiilor ori a oricărui tip de comunicare la distanță, efectuată de la și către numărul de telefon 0722.355.456 (utilizator #####), precum și localizarea acestuia, pe o perioadă de 30 de zile, începând cu 24.02.2022 până la 25.03.2022 inclusiv (mandat de supraveghere tehnică nr.340/24.02.2022).

4. Încuviințarea supravegherii tehnice constând în supravegherea video, audio sau prin fotografiere a numitului ##### (CNP #####), precum și a oricărei persoane cu care acesta vine în contact, pe o perioadă de 30 de zile, începând cu 24.02.2022 până la 25.03.2022 inclusiv (mandat de supraveghere tehnică nr.341/24.02.2022).

Măsurile sus-menționate au fost prelungite prin încheierea nr.###/24.03.2022, pe o perioadă de 30 de zile, începând cu 26.03.2022 până la 24.04.2022 inclusiv.

Organele de urmărire penală au arătat că din convorbirile interceptate în cauză au rezultat indicii privind implicarea inculpatului în activitatea infracțională ce face obiectul cauzei, astfel încât, prin ordonanța procurorului din data de 20.01.2022 a fost autorizat, pe o perioadă de 60 de zile, de la data de 20.01.2022 până la 20.03.2022, și prelungit până la data de 29.05.2022, să se infiltreze în mediul infracțional, colaboratorul sub identitate reală #####.

Se constată că la data emiterii primei ordonanțe prin care a fost autorizată folosirea colaboratorului sub identitate reală #####, respectiv 20.01.2022, s-a apreciat de către organul de urmărire penală că existau indicii privind comiterea presupuselor fapte, dar și indicii că inculpatul ar comite în continuare fapte de acest gen, astfel încât se poate aprecia că organele judiciare au procedat în mod pasiv la cercetarea activității infracționale sesizate, fără să exercite vreo influență asupra persoanei vizate, adoptând doar conduita unui pacient interesat de presupusele servicii oferite de inculpat.

Data fiind situația de fapt prezentată, se constată că autorizarea utilizării celor trei colaboratori s-a făcut în mod legal, iar susținerea inculpatului potrivit căreia probele au fost obținute cu încălcarea dispozițiilor legale, este nefondată.

În ceea ce privește solicitarea de constatare a nulității înregistrărilor audio-video efectuate cu camere video montate pe corpul colaboratorilor #####, roșu ##### și #####, judecătorul de cameră preliminară reține că ordonanța din 20.01.2022 de autorizare a folosirii colaboratorului ##### (f. 36 vol II d.u.p.), ordonanța din 25.03.2022 de autorizare a folosirii colaboratorului ##### (f. 201 vol. II dup) și ordonanța din 11.04.2022 de autorizare a folosirii colaboratorului ##### (f. 222 vol. II dup) conțin mențiunea potrivit căreia colaboratorul cu identitate reală va purta tehnica necesară în vederea înregistrării video-audio a discuțiilor și acțiunilor necesare pentru probarea activității infracționale.

În ceea ce privește critica ce vizează lipsa unui mandat de supraveghere tehnică emis de către judecătorul de drepturi și libertăți prin care să fie autorizată folosirea tehnici de înregistrare de către colaboratorii autorizați de către procuror, judecătorul de cameră preliminară constată că ordonanțele au fost emise de către procuror la datele de 20.01.2022, 25.03.2022 și 11.04.2022, iar obligativitatea obținerii unui mandat de supraveghere tehnică a devenit obligatorie la data publicării în monitorul oficial a Deciziei nr. ##/2022, respectiv la data de 20.11.2023.

Prin urmare, nu se poate reține incidența nulității absolute pentru ordonanțele emise anterior acestei date.

Pe de altă parte, se constată că la fila 125 vol. I dosar de urmărire penală se regăsește mandatul de supraveghere tehnică nr. 128/21.01.2022, prin care Tribunalul Constanța a autorizat supravegherea tehnică constând în supravegherea video, audio sau prin fotografiere a oricărei persoane care vine în contact cu colaboratorul cu identitate reală #####.

În ceea ce privește susținerea potrivit căreia lucrătorii DGA nu erau competenți să monteze tehnica de înregistrare în lipsa unei ordonanțe de delegare exprese din partea procurorului, judecătorul de cameră preliminară reține că la filele 158-165 vol. I dosar de urmărire penală, filele 51 și 180 vol. II dosar urmărire penală, există ordonanțe de delegare emise de procuror.

În ceea ce privește nerespectarea dreptului la apărare invocată de către inculpat, prin prisma faptului că procurorul a comunicat inculpatului în aceeași zi, atât calitatea de suspect, cât și cea de inculpat, fără a-i da posibilitatea de a studia dosarul cauzei, judecătorul de cameră preliminară reține că nu există niciun text de lege care să impună trecerea unui anumit interval de timp între cele două momente indicate de către apărare.

Totodată, a fost identificată cererea de studiu al dosarului de urmărire penală, cu privire la care se susține că ar fi fost depusă prin greșita parchetului la data de 27.04.2022 (fila 146 vol. III dosar de urmărire penală) formulată de domnul avocat #####, dar și cererea de studiu dosar formulată pentru același inculpat de doamna avocat ##### Constanța ##### (fila 154 vol. III dosar de urmărire penală), acest din urmă apărător formulând și cereri în cauză (cum ar fi cererea privind modificarea obligațiilor impuse prin măsura preventivă a controlului judiciar aflată la filele 155-161 vol. III dosar de urmărire penală, cerere în care sunt descrise pe larg probele administrate în cauză), aspect din care se deduce că inculpatul a avut acces la dosarul cauzei, iar dreptul la apărare respectat.

criticile ce vizează privarea inculpatului de a da declarații nu sunt întemeiate, având în vedere că de la data la care s-a dispus efectuarea în continuare a urmăririi penale față de inculpat și punerea în mișcare a acțiunii penale față de acesta (12.04.2022) și până la emiterea rechizitoriului (15.06.2023) a avut suficient timp pentru a studia dosarul și pentru a da declarații, însă inculpatul, în declarațiile date la datele de 12.04.2022, 17.06.2022, 08.08.2022 și 14.10.2022 (filele 137-140 vol. III dosar de urmărire penală), acesta a înțeles să se prevaleze de dreptul la tăcere.

Cu privire la ultimul punct ce vizează nulitatea actelor de urmărire penală efectuate de către lucrătorii DGA, având în vedere că, potrivit art. 1 alin. 2 din OUG nr. 120/2005 competența acestora este limitată la infracțiuni de corupție săvârșite de personalul MAI, judecătorul de cameră preliminară observă că această structură a fost delegată de către procurorul de caz în vederea punerii în executare a unor mandate de supraveghere tehnică și în vederea întocmirii proceselor verbale de redare a comunicațiilor interceptate (filele 158-165 vol. I dosar de urmărire penală, filele 51 și 180 vol. II dosar urmărire penală), activități ce nu reprezintă „acte de cercetare penală”, și anume acte de administrare a probelor sau acte prin care să se propună luarea unor măsuri procesuale. Prin urmare, și această critică apare ca fiind neîntemeiată.

II. Cereri și excepții formulate pentru termenul din data de 13.02.2024 (fila 76 dosar de cameră preliminară)

În ceea ce privește critica ce vizează nulitatea relativă a urmăririi penale prin prisma depășirii duratei rezonabile a urmăririi penale în rem, precum și prin prisma ocultismului administrării probațiunii și încălcarea dreptului la un proces echitabil, judecătorul de cameră preliminară reține că urmărirea penală a fost începută la data de 22.11.2021, efectuarea în continuare a urmăririi penale față de inculpat și punerea în mișcare a acțiunii penale față de acesta a avut loc la data de 12.04.2022, iar emiterea rechizitoriului a avut loc la data de 15.06.2023. Dată fiind natura infracțiunilor cercetate, dar și necesitatea de a se administra suficiente probe care să fundamenteze, în opinia procurorului de caz, acuzațiile aduse inculpatului, se apreciază că durata urmăririi penale în rem a fost rezonabilă, și, așa cum s-a arătat mai sus, inculpatul a beneficiat de suficient timp de la aducerea la cunoștință a acuzațiilor și până la trimiterea sa în judecată, pentru a cunoaște conținutul dosarului, a da declarații în cauză și a propune probe în apărarea sa.

Prin urmare, aceste critici, reiterate și argumentate mai amplu în înscrisul intitulat „supliment la cereri și excepții” au fost analizate și considerate neîntemeiate de către judecătorul Mișu. Prin urmare, nefiind identificată vreo încălcare a vreunei prevederi legale, este inutil a se mai analiza cele susținute de inculpat cu privire la existența unei vătămări sau a vreunui remediu pentru aceasta.

A fost reiterată și critica vizând nulitatea absolută a înregistrărilor audio-video, analizată de judecătorul Mișu și respinsă pentru motivul că obligativitatea obținerii unui mandat de supraveghere tehnică în temeiul prevederilor art. 143 alin. 3 cod procedură penală devenit obligatorie la data publicării în monitorul oficial a Deciziei nr. ###/2022, respectiv la data de 20.11.2023. având în vedere că înregistrările audio-video criticate au fost obținute cu mult timp anterior momentului intervenirii instanței supreme, și cum normele de procedură sunt de imediată aplicare și nu retroactivează, se apreciază că această critică este neîntemeiată.

Tot astfel, și critica ce vizează încălcarea principiului loialității administrării probelor a fost analizată anterior în cadrul prezentei încheieri, fiind apreciată ca neîntemeiată pentru motivele mai sus expuse.

În ceea ce privește nulitatea absolută a tuturor actelor de urmărire penală efectuate cu depășirea limitelor actului de sesizare, judecătorul de cameră preliminară reține că prin ordonanța din data de 22.11.2021, s-a dispus începerea urmăririi penale IN REM, sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de luare de mită, dare de mită și fraudă informatică, fapte prev. și ped. de art. 289 alin.1 C.p., art. 290 alin.1 C.p. și art. 249 C.p.

Prin ordonanța din data de 12.04.2022, s-a dispus efectuarea în continuare a urmăririi penale față de suspectul #####, sub aspectul săvârșirii a două infracțiuni de luare de mită, fapte prev. și ped. de art.289 alin.1 C.p. și trei infracțiuni de fals informatic, fapte prev. și ped. de art. 325 C.p., toate cu aplic. art. 38 alin.1 C.p.

Prin ordonanța din data de 12.04.2022, s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale față de inculpatul #####, sub aspectul săvârșirii a două infracțiuni de luare de mită, fapte prev. și ped. de art.289 alin.1 C.p. și trei infracțiuni de fals informatic, fapte prev. și ped. de art. 325 C.p., toate cu aplic. art. 38 alin.1 C.p.

Prin ordonanța din data de 10.02.2023, s-a dispus schimbarea încadrării juridice a faptelor reținute în sarcina inculpatului #####, din două infracțiuni de luare de mită, fapte prev. și ped. de art.289 alin.1 C.p. și trei infracțiuni de fals informatic, fapte prev. și ped. de art. 325 C.p., toate cu aplic. art. 38 alin.1 C.p., în două infracțiuni de luare de mită, fapte prev. și ped. de

Încheiere finală camera preliminară nr. 344/2024 din 31.05.2024, cod RJ 4e546485g
(<https://rejust.ro/juris/4e546485g>)

art.289 alin.1 C.p. și trei infracțiuni de instigare la fals informatic, fapte prev. și ped. de art. 52 rap. la art. 325 C.p., toate cu aplic. art. 38 alin.1 C.p.

Prin urmare, având în vedere că în perioada cuprinsă între data începerii urmăririi penale și data aducerii la cunoștință a calității dwe suspect au fost administrate probe care au clarificat situația de fapt și încadrarea juridică, se apreciază că în mod corect organul de urmărire penală a adus la cunoștință numitului ##### faptele pentru care a fost pus sub acuzare. Astfel, lipsa unei ordonanțe de extindere a urmăririi penale in rem, anterior dobândirii calității de suspect, nu produce nicio vătămare inculpatului din prezenta cauză, esențial fiind ca acuzația care îi este adusă la cunoștință prin intermediul ordonanței de efectuare a urmăririi penale in presonam să fie identică cu cea pentru care acesta este trimis în judecată. Din această perspectivă, se reține că după aducerea la cunoștință a calității de suspect și apoi de inculpat a intervenit o ordonanță de schimbare a încadrării juridice, aceasta din urmă fiind adusă la cunoștința inculpatului, copnform prevederilor legale.

Pentru considerentele mai sus expuse, judecătorul de cameră preliminară urmează a respinge cererile și excepțiile formulate de inculpatul #####, și, în baza art.346 alin.(2) Cod procedură penală, va constata legalitatea sesizării instanței cu rechizitoriul nr. #####/P/2021 din 15.06.2023 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Constanța privind pe inculpatul #####, a administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală.

Totodată, va dispune începerea judecării cauzei privind pe inculpatul #####.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,
DISPUNE

Respinge ca neîntemeiate cererile și excepțiile invocate de către inculpatul #####.

În baza art.346 alin.(2) Cod procedură penală constată legalitatea sesizării instanței cu rechizitoriul nr. #####/P/2021 din 15.06.2023 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Constanța privind pe inculpatul #####, fiul lui ##### și #####, CNP #####, născut în #####, domiciliat în #####, str. Dezrobirii, nr. 104, ### ##, ## #, ####, jud.Constanța, necunoscut cu antecedente penale, cetățean român, școlarizat, medic, trimis în judecată sub aspectul săvârșirii a două infracțiuni de luare de mită, fapte prev. și ped. de art.289 alin.1 C.p. și trei infracțiuni de instigare la fals informatic, fapte prev. și ped. de art.52 rap. la art. 325 C.p., toate cu aplic. art.38 alin.1 C.p.

legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală.

Dispune începerea judecării cauzei privind pe inculpatul #####.

Cu drept de contestație în termen de 3 zile de la comunicare.

Pronunțată în camera de consiliu, astăzi 31.05.2024.

Judecător de cameră preliminară,
#####

Grefier,
#####

Red.#####/tehnored. #####/12.08.2024, 2 ex.

Încheiere finală camera preliminară nr. 344/2024 din 31.05.2024, cod RJ 4e546485g
(<https://rejust.ro/juris/4e546485g>)

Comunicate 3 ex./12.08.2024